

KOMÜNİST PARTİ

Partimizin ayırt edici özellikleri: Marx'tan Lenin'e, Üçüncü Enternasyonal'in ve İtalya Komünist Partisi'nin kuruluşuna, oradan İtalya Komünist Solu'nun Moskova'daki yozlaşmaya karşı mücadelesine, halk cephelerinin ve direniş örgütleri koalisyonlarının reddine ilerleyen hat; Kişisel siyaset ve seçim manevraları alanının dışında, işçi sınıfıyla temas halinde devrimci doktrini ve parti organını restore etmek için verilen çetin çaba.

İçindekiler

Türkiye'de Burjuvazinin Krizi s. 1

18. Brumaire s. 4

Kosova'da Savaş s. 5

Modern Köle Ticareti Boyunca Daha Fazla Ölüm s. 7

Almanya'nın Rejim Sendikaları Militanlığı Kontrol

Altına Almak İçin Mücadele Ediyor s. 8

Birleşik Krallık'ta Grev Karşıtı Yasa s. 10

Çin Komünist Partisi'nin Kökenleri s. 13

Alman Devrimi: Bir Bilanço s. 17

Komünizm ve Milli Sorun s. 22

Türkiye'de Burjuvazinin Krizi

Ekonomik kriz kötüleştikçe ve hükümetin krizle başa çıkma reçeteleri kısmen de olsa başarısız oldukça, Türk burjuvazisi demokratik özgürlüklerin savunulmasında, kayırmacılığın ve yaygın yolsuzluğun protesto edilmesinde bir aldatmaca olanağı buldu. İktidar partisine yönelik heterojen bir dizi şikayet seçmenlerin dikkatini çekti: sivil haklara, kadınlara, azınlıklara, Kürtlere, eşcinsellere ve translara saygısızlık; devlet organlarına ve makamlarına erişimde liyakat eksikliği; Batı tarzı laik demokratik ilkelere karşı düşmanca tutum; muhaliflerin ve gazetecilerin keyfi olarak tutuklanması ve ardından gelen mahkeme mahkumiyetleri.

Evet, işçi sınıfının ezilmesine biraz yer verildi, ancak her burjuva muhalefet gücü tarafından kınandığı

kadar, yani sadece iş güvencesinin olmaması, geçimlik ve yasal olarak belirlenmiş asgari ücretin altındaki ücretler, fabrikalarda çocuk işçilerin yasal olarak çalıştırılması vb. üzerinden.

Bu nedenle muhalefet bu yılki seçimlerin çok önemli olduğunu, "halkın" nihayet "doğru kararı" vereceğini ve "Türkiye'nin" bu zor durumdan çıkacağını ilan etmişti. Birçok sol parti de bu söylemi benimsedi.

Bu durum, işçi sınıfının önemli kesimlerinde bile "bu kez" gerçek bir seçim "zaferi" elde edileceğine dair bir beklentinin olduğu "kutuplaşmış" bir toplum ortaya çıkardı. "Türkiye" parlamenter demokrasi yoluna geri dönecek, sorunlarını bir Avrupa devletinin demokratik standartlarına göre barışçıl bir şekilde çözecek ve "dünya ile daha iyi rekabet edebilen" bir ülke haline gelecekti.

Türk Burjuvazisi ve Seçimler

Bunun yerine, bu seçimler aynı zamanda burjuva çeteler arasında bir hesaplaşmaya sahne oldu. Bu hesaplaşmanın sonucu da şimdilik savaşıyor gruplar arasında en azından geçici bir uzlaşmaya işaret ederken galip çıkan Erdoğan'ın tarafı aslan payını kapmaya çalışıyor.

Türk burjuvazisinin iç çelişkilerinden biri de sanayi patronlarının örgütlenmeleri arasındadır. Büyük

sanayiciler geleneksel olarak 1971'de kurulan ve dış ticaretin yüzde 80'ini gerçekleştiren, işgücünün yüzde 50'sini istihdam eden ve şirketler vergilerinin yüzde 80'ini ödeyen 4.500 şirketi temsil eden ve 2.100'den fazla üyesi olan TÜSİAD'da örgütlenmişlerdir. Buna karşılık, 1990 yılında kurulan ve 60.000 şirketi kontrol eden 13.000 üyeye sahip MÜSİAD'da yeni, nispeten küçük ama hızla büyüyen bir patronlar grubu örgütlenmiştir. TÜSİAD kendisini laik ve Batı yanlısı, MÜSİAD ise İslamcı ve hükümet yanlısı ilan etmektedir.

Dış cephede TÜSİAD, başta ABD olmak üzere Batı ile yakın ilişkilerden yanayken, MÜSİAD görece bağımsız bir bölgesel emperyalist güç olmayı hedefleyen mevcut hükümetin politikalarını desteklemektedir.

Erdoğan ilk yıllarda TÜSİAD tarafından desteklendi ve özellikle AB üyeliği hedefi sahiplenildi. Ancak 2013'teki Gezi hareketinden sonra Erdoğan ve TÜSİAD, Erdoğan'ın TÜSİAD'ı muhalefetin yanında yer almakla suçlamasına kadar birbirinden uzaklaştı. Erdoğan, bir siyasetçi olmasının yanı sıra, bugün Türkiye'deki en büyük "ailelerden" birinin reisi konumunda ve MÜSİAD'da örgütlü yeni burjuvazi içinde hatırı sayılır bir nüfuza sahip.

"Eski" ve "yeni" burjuvazi arasındaki temel kavga, "haksız rekabet", büyük sanayiler çoğunlukla yasal düzenlemeler çerçevesinde işe alım yapmak zorunda kalırken, hükümet tarafından kayırılan yaygın burjuvazinin genellikle çok düşük ücretlerle ve kötü koşullarda göçmen işçi çalıştırılmasından kaynaklıdır. Bir diğer konu da hükümetin faiz oranlarıyla ilgili politikalarıdır.

Kırılgan Bir Uzlaş

Seçim propagandasında söylenenlerin aksine, Erdoğan'ın seçimlerden sonraki ilk hamlesi büyük burjuvaziye zeytin dalı uzatmak oldu. Batı tarzı katı ekonomi politikalarına yakınlığıyla bilinen Mehmet Şimşek, güçlü bir Hazine ve Maliye Bakanı olarak atandı – bu finansal piyasaları yumuşatmaya yönelik bir girişimdi. Ayrıca İçişleri Bakanı Süleyman Soylu gibi tartışmalı isimler de kabinede yer bulamadı.

TÜSİAD, Erdoğan'ın cömert teklifini hemen kabul ederek istikrar ve reform çağrısında bulundu. Bazı muhalif gazeteciler ve ekonomistler daha da ileri giderek Mehmet Şimşek'in atanmasını onayladılar ve "hepimiz aynı gemideyiz" dediler.

Böylece, seçim sonuçlarının sandıkta değil masada belirlenmesi gibi, ülkenin krizinin sona ermesi de göstermelik "halk iradesi" ile değil, içerideki burjuva çeteler ve emperyalist güçler arasındaki güç ilişkileri dikkate alınarak hesaplanmış hamlelerle çözüldü. Erdoğan'ın zaferi aynı zamanda göçmenlerden korkan Rusya, Körfez ülkeleri ve çoğu Avrupa devleti için bir zafer, çıkarları NATO ile daha uyumlu olan ABD ve Avrupa devletleri için ise kısmi bir yenilgi oldu.

Türkiye'deki krizin çözülmesiyle birlikte, özellikle ABD, İsveç'in NATO'ya katılmasına izin verilmesi ve belki de Rus S-400 uçaksavar silah sisteminin satın alınmasından sonra reddedilen F-16'ların teslim edilmesi üzerinden Erdoğan ile ilişkileri normalleştirmekte tereddüt etmeyecektir.

Tüm bunlar, Türkiye ve Türkiye'nin emperyalist hiyerarşideki yeri konusunda büyük olasılıkla bir uzlaşmaya varıldığını göstermektedir.

Ancak ekonomi hala ciddi bir kriz içinde, resmi enflasyon hala yıllık yüzde 40'ın üzerinde ve kesinlikle birikimde kayda değer bir toparlanma ufukta görünmüyor. Kısacası, bu hesaplaşmanın taraflarının anlaşmazlıklarını kalıcı olarak çözdüklerini düşünmek yanlış olur.

Seçimler Her Zaman Proletaryanın Çıkarlarına Aykırıdır

Seçimlere katılan partilerin hiçbiri daha hafif çalışma koşulları ve saatleri ya da enflasyona karşı koyacak ücret artışları vaat etmedi. Hiçbir parti ezilen azınlıklar ya da savaştan kaçan mülteciler için daha fazla hak talep etmedi.

Rakip partilerin ortak tutumlarından kimin zarar gördüğü ve kimin yararlandığı düşünüldüğünde, hepsinin aslında burjuvazinin yanında olduğu ve asla işçilerin yanında olmadığı açıktır.

Demokrasi, burjuvaziye muhalif partilere yer olmayan bir sistemdir.

Komünistlerin seçimlere katılımı, işçi sınıfının iktidarı ele geçirmesinde hiçbir etkinliğe sahip olmamasının yanı sıra, partinin devrimci amaçları hakkında sınıfta kaçınılmaz olarak yarattığı ciddi yanlış anlamalar nedeniyle artık bir propaganda forumu olarak da dışlanmalıdır.

Burjuva demokrasisi artık tüm dünyada hiçbir ilerici yön içermemektedir. Bu durum işçiler ve ezilenler için daha da geçerlidir.

Türkiye'deki bu seçimler bile, iki taraf arasındaki kızgın iklimin ötesinde, demokratik kurumsal çerçevede tutuldu ve bu oy atma ritüelini dramatize etmek isteyen propagandacıların ima

ettiği yıkıcı, hatta belki de kanlı sonuçlara yol açmadı. Aslında egemen sınıfın amacı, sahadaki partiler arasındaki asgari ve önemsiz program farklılıklarını ustaca vurgulayarak ve büyütürken proleterlerin dikkatini sınıflararası meselelere kaydırmak ve işçi sınıfının durumuna dolaylı ve genel olmayan herhangi bir atıfta bulunulmasını engellemektir.

Türkiye'deki seçimler bir kez daha kanıtlamıştır ki, burjuvazi, demokratik maske arkasında, elinden geldiğince devlet baskısından zerre kadar vazgeçmeyecektir. Türkiye'nin ezilen kesimleri (kadınlar, Kürtler, eşcinseller, translar, göçmenler vb.) şunu biliyor: Soykırım, işkence, katliamlar, zorunlu göç, idamlar, haksız cezalar ve benzeri iğrenç ve canavarca olaylar geçmişte kalmadı! Burjuva devletler ne kadar gizlemeye çalışsalar da, ne kadar inkâr etseler de bu iğrençlikleri işlemeye devam ediyorlar.

Bu zulümlerin bedelini ödeyen Kürtler, kadınlar, ayrımcılığa uğrayanlar, uğradıkları zulmü hiçbir zaman seçim aracıyla hafifletemeyecekler. Elbette seçimlerden önce burjuva solunun bazı partileri "dört yılda bir bize oy vererek sorunlarınızı çözebilirsiniz" iddiasında bulundular. Bu tutum, çözümün her türlü toplumsal talebi işçi sınıfının gücüne, bağımsız örgütlenmesine, sendikalaşmasına ve grevlerine tabi kılmak yerine oy vermekte yattığı ve reformizm, "sağduyu" ve seçim zaferi yoluyla sosyalizme ulaşmanın daha kolay olduğu yanılsamalarını pekiştirmektedir.

Sandıktan her zaman sermayenin iradesi çıkacaktır. Seçmenlerin gözlerini açacak olan şey eğitim veya sömürülen ücret köleleri ya da ezilen azınlıklar olarak konumları olmayacaktır. Egemen ideoloji her zaman egemen sınıfın ideolojisi olacaktır. Sadece

Komünist Partisi'nde burjuva toplumunun reddi bilinçli bir şekilde korunur.

Genç proleter ve ezilen kuşakların komünizme sadece toplumsal evrimin ve giderek kozmopolitleşen ortamın, internet sayesinde daha fazla bilgiye erişimin, üniversitelerdeki öğrenci sayısının hızla artmasının ve kırdan kente göçün etkisiyle geleceği düşüncesi tamamen yanlıştır.

Aslında bu seçimler genç kuşakta da sağcı eğilimlerin artmakta olduğunu göstermiştir. Aralarında gençlerin de bulunduğu pek çok kişi, mevcut hükümetin yeterince ırkçı olmadığından ve yaşadıkları sorunların nedeninin göçmenler olduğundan şikayet etmektedir.

Bir kez daha görülmüştür ki işçilerin kurtuluşuna giden yol burjuva demokrasiden geçmemektedir.

Gerçek komünist parti ilkelerinden vazgeçmez ve destekçi ya da daha kötüsü oy kaybetmemek için ilkelerini savunmaktan korkmaz! Gerçek komünist partisinin, lağımdan beter kokan ve her türlü kirli yalanın söylendiği burjuva demokrasisiyle hiçbir ilgisi yoktur.

18. Brumaire

Burjuva sınıfının fraksiyonları arasındaki zıtlıklar siyasi devlet içinde süreklilik arz etmektedir. Burjuvazi, kendi yönetimini tasvir etmekten hoşlandığı gibi, tüm toplumu uyumlu bir şekilde yönlendirebilecek bir "genel sınıf" değildir ve olamaz.

Marx 19. yüzyılın ortalarında parlamenter cumhuriyeti, burjuvazinin kendi içindeki farklı ve

çatışan çıkarları uzlaştırabileceği, kendi genel düzenini ve yönünü şekillendirebileceği bir araç olarak tanımlamıştır. 1852 tarihli Louis Bonaparte'ın 18. Brumaire'inde bu düşüncüyü çoktan ifade etmişti: "Parlamenter cumhuriyet, Fransız burjuvazisinin iki fraksiyonunun, meşruiyetçiler ve Orleancıların, büyük toprak mülkiyeti ve sanayinin eşit koşullarda yan yana yaşayabileceği tarafsız bir zemindi. Bu, onların ortak yönetiminin vazgeçilmez koşuluydu; genel sınıf çıkarlarının, toplumun tüm diğer sınıfları kadar kendi fraksiyonlarının taleplerini de kendisine tabi kılabilceği tek devlet biçimiydi."

Ancak Marx bu pasajda, bankaların, büyük finansın çıkarlarının fiili temsilcisi olan Napolyon III'ün despotik rejimine travmatik geçişten önceki durumu anlatıyordu.

Burjuva sınıfı içindeki iç zıtlıklar yine de devam etmekte ve Lenin'in "Devlet ve Devrim "de açıkladığı gibi, "kapitalizm için mümkün olan en iyi zarf" olarak kalmasına rağmen, anayasal düzeni sarsan ve demokratik çerçeveyi parçalayan özel sürtüşme aşamaları yaşanmaktadır.

Bu tür kritik anlar, özellikle emperyalist zincirin daha zayıf halkaları olan ülkelerde, darbelerle olmasa da kurumsal krizlerle sonuçlanır ve bu krizler belirli bir aşama için gizli gerçekliği ortaya çıkarır, çünkü demokratik kurumsal biçim artık tam da büyük sermayenin, büyük kapitalistlerin toplumdaki tüm sınıflar üzerindeki gerçek zalim diktatörlüğünün sadece bir kabuğudur. Yine de demokratik biçim ve mistifikasyon, sermayenin "normal yönetiminin" her aşamasına eğilim gösterir ve yine Lenin'e göre bu zarf üzerinde "iktidarını o kadar sağlam, o kadar güvenli bir şekilde temellendirir ki, burjuva demokratik

cumhuriyet çerçevesinde ne kişilerde, ne kurumlarda, ne de partilerde hiçbir değişiklik onu sarsamaz." Bu son husus çok önemlidir, zira kapitalizmin emperyalist evresinin içten içe faşist karakteri bile, korporatist ve totaliter evriminde onun daha da mükemmelleşmiş biçimi olarak görünen demokrasiyle hiç de uyumlu değilmiş gibi gösterilmektedir.

Kosova'da Savaş

Balkanların jeopolitiği, Rusya ve Batı arasındaki 'soğuk savaşın' son aşamasından büyük ölçüde etkilenmiştir. Ukrayna'da uzun süredir devam eden savaş, derin bir ekonomik ve sosyal kriz içinde olan bu bölgeye pis kokusunu yayıyor. Son haftalarda Kosova'da ciddi bir krize dönüşen önemli ve biraz da şaşkıncu gelişmeler yaşandı.

Sırbistan görünüşte tarafsızlığını koruyor ve Rusya'ya yönelik ekonomik yaptırımlara katılmaya karşı çıkıyor ki bu da Rus mali sermayesinin yaptırımları aşmak için Sırbistan'ı Avrupa'ya açılan ana köprü olarak kullanmasına olanak sağlıyor. Batı'dan gelen sürekli baskılara rağmen, Sırp İlerleme Partisi (SPP) liderliğindeki Sırp hükümeti, büyük ölçüde Rus sermayesindeki yönetici kliğin bir kısmının (özellikle Gazprom) çıkarları nedeniyle yaptırımları uygulamaya koymayı reddediyor.

Mart 2023'te AB, katılım sürecini dondurma tehdidi altında Sırbistan'a dış politikasını AB ile uyumlu hale getirmesi için baskı yaptı. Koşullar, Rusya'ya ekonomik yaptırımlar uygulanması ya da Kosova'nın etkin bir şekilde tanınmasına yol açacak bir anlaşma için bir Fransız-Alman önerisinin kabul edilmesiydi.

Sırbistan ikincisini kabul etti.

Anlaşmanın uygulanması, 2013 Brüksel Anlaşması'nın bir parçası olarak kabul edilen, Sırpların çoğunlukta olduğu belediyelerin idari ve mali özerkliğe sahip bir birliği olan Sırp Belediyeler Birliği konusunda durdu. Günümüz Kosova'sı, Maoizm sonrası sol bir geçmişten gelen sertlik yanlısı, milliyetçi Vetevendosje! (Kendi Kaderini Tayın!) partisi tarafından yönetilmektedir. Batı'nın politikalarına rağmen Vetevendosje! diğer Kosovalı Arnavut partilerinden daha milliyetçi ve Batı karşıtı bir politika izleyerek Arnavutluk ile birleşmeyi hedeflemektedir. Kosova Başbakanı Kurti, Sırp Belediyeler Birliği'nin faaliyetlerine ve devletin tam birliğinin önünde duran her şeye karşı çıkmakta ve 2013 anlaşmasını hükümsüz ve geçersiz saymaktadır ki bu da yeni anlaşma kapsamında ilişkilerin normalleşmesini zorlaştırmıştır. Bu durum aynı zamanda bir yandan Kosova ile diğer yandan AB ve ABD arasındaki ilişkilerin soğumasına yol açmıştır.

23 Nisan 2023 tarihinde Kosova'da Sırp nüfusun yoğun olduğu dört kuzey belediyesinde yerel seçimler yapıldı. Yerel Sırp (nüfusun %97'si) Sırp Belediyeler Birliği'nin uygulama süreci tamamlanana kadar seçimleri boykot etme kararı aldı.

Seçimler yine de yapıldı ve yerel Arnavutların %2-3'ü oy kullanarak Arnavut milliyetçilerini belediye başkanı olarak seçti. Buna karşılık Sırp da belediyelere barikat kurarak yeni belediye başkanlarının göreve başlamasını engelledi. Bir ay boyunca durum çıkmazda kaldı.

Bu arada 3 Mayıs'ta Sırbistan'ın başkenti Belgrad'da bir okulda meydana gelen silahlı saldırı, hemen ardından başka bir toplu silahlı saldırıyı ve birkaç şiddet olayını tetikleyerek bir gün içinde toplam 20

kişinin ölümüne yol açtı. Öfke ve keder kısa süre içinde 'şiddete karşı kitlesel protestolara' dönüştü ve medyada daha fazla sansür uygulanması çağrısında bulunuldu. Bu protesto dalgası muhalefet tarafından hemen istismar edildi ve 50.000 ila 60.000 kişiyi harekete geçirerek gösterilere hükümet karşıtı bir nitelik kazandırdı. Cumhurbaşkanı Vučić, Sırbistan'ın dört bir yanından ve Sırpların yaşadığı Kosova'nın kuzey illerinden destekçileri çekerek daha da büyük protestolar düzenlemeye çalışarak karşılık verdi.

26 Mayıs'ta Belgrad'da düzenlenen hükümet yanlısı büyük bir karşı gösteriye Kosova'dan çok sayıda Vučić destekçisi katıldı ve belediye binalarının önünde kurulan barikatlar yarı yarıya boşaldı. Bu durum Kosovalı özel polis güçlerine dört belediyeye baskın yapma ve Batı'dan gelen güç kullanmadan gerilimi düşürme çağrılarına rağmen protestoları aşırı şiddet kullanarak bastırma fırsatı verdi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde bu durum, bir yanda KFOR (Kosovalı Arnavut özel polisi) ve onun uluslararası 'barış' güçleri, diğer yanda ise silahlı Sırp sivililer arasında beş gün boyunca aralıksız süren göğüs göğüse çarpışmalarla bir felakete yol açtı. Çatışmaya karışan Sırplar çoğunlukla yerel unsurlardı, ancak bir grup organize provokatörün olaya karıştığı neredeyse kesindir. Sırp hükümeti tarafından gönderilip gönderilmedikleri kesin değil ancak taktıkları şapkalar, iktidardaki İlerici Sırp Partisi içindeki bağlantıları yakın zamanda muhalefete geçen bir suç örgütüyle ilişkilendiriliyor. Dolayısıyla bu kişilerin muhalefetin Batı tarafından desteklenen kesimi tarafından gönderilmiş olmaları kuvvetle muhtemeldir.

Şiddete tepki olarak ABD, İngiltere, Almanya, Fransa ve İtalya'nın başını çektiği Beşli, ilk olarak ABD

Dışişleri Bakanlığı tarafından kaleme alınan ve 'Priştina'daki yetkililer tarafından uygulanan şiddeti' kınayan (retorik açıdan büyük bir emsal teşkil eden) ortak bir bildiri yayınladı. Bunu kısa süre içerisinde ABD'nin Kosova'ya uyguladığı sembolik yaptırımlar takip etti.

Planlanan 'Defender 23' askeri tatbikatının iptali ve Kosova'nın girişimden çıkarılması, ABD ve Kosova temsilcileri arasındaki her türlü resmi temasın diplomatik boykotu ve Kosova'nın uluslararası kurumlara üyeliğinin derhal bloke edilmesi ve her türlü yeni uluslararası tanınmanın engellenmesi talebi.

ABD'nin, Rusya'ya karşı yaptırımlar konusunda Sırbistan ile daha fazla pazarlık gücü elde etmek için Kosova'daki müttefiklerine ihanet etmeye karar verdiği açıkça görülüyor. Bunun Sırbistan'da rejim değişikliği yoluyla gerçekleştirilmesi güçlü bir olasılıktır.

Heterojen, son derece geniş tabanlı ancak çoğunlukla liberal olan muhalefet yaptırım olasılığına karşı daha sıcak bir tutum sergilemekle birlikte, özellikle aşırı tavizkar olarak görülen Kosova politikasıyla ilgili olarak iktidar partisine karşı büyük ölçüde milliyetçi bir retorik benimsemiştir. Dahası, halihazırda iktidarda olan ilerici partiden çok sayıda fire oldu ve birçok üye geçen hafta muhalefet saflarına katıldı: Krušik silah fabrikası olayı, organize suç bağlantıları ve yüksek profilli yolsuzluk skandalları nedeniyle gözden düşmüş ve anlamlı bir iktidar konumundan sessizce uzaklaştırılmış bir klikti bu.

Özel çıkarları nedeniyle de olsa, bu klik hükümetteki en Batı yanlısı gruptu. Muhalefet de doğal olarak onu kendi saflarına katmaya karar verdi.

Dolayısıyla önümüzdeki haftalarda ABD'nin mevcut hükümetin altını oyma, onu devirme ve iktidarı ele geçirme çabalarında birleşik muhalefeti desteklemesi muhtemeldir. ABD, Mart 2004'teki etnik pogrom gibi bir olayın olası tekrarına karşı 'Sırp azınlığı korumak' için yeni hükümete açık çek verecek ve muhtemelen mevcut sınırlarda da bir değişiklik olacaktır. Bu da yeni hükümete iyi bir destek sağlayacak ve karşılığında Rusya'ya karşı yaptırımlara uymak zorunda kalacaktır. Elbette mevcut hükümet ve Moskova da bu tehlikenin farkında, bu nedenle durum kesinlikle kritik ve 15 yıldır ilk kez, uluslararası medyanın sürekli Yalancı Çoban Peter gibi kurt gördüğünü iddia etmesinden sonra, şimdi önemli bir tırmanma ve hatta olası bir silahlı çatışma riski var (bu sefer uluslararası medya şaşkıncı derecede sessiz olsa da).

Karşıt emperyalizmler arasındaki tüm bu kirli oyunda, Sırbistan ve Kosova proletaryası ezilmiş ve sessizdir. Yaşam ve çalışma koşulları sürekli kötüleşirken, burjuva partileri düşmanın evde olduğu gerçeğini gizlemek için tüm kötülükleri kapılardaki 'düşmana' yüklüyor: Düşman, kârlarını artırmak için organize suç da dahil olmak üzere her türlü aracı kullanan ve iktidarlarını sürdürmek için genel bir savaş çıkarma ihtimalinden bile vazgeçmeyecek olan patronlar, onların partileri, gazeteleri ve televizyonlarıdır.

Modern Köle Ticareti Boyunca Daha Fazla Ölüm

Ege'nin en derin yerlerinden birinde batan aşırı yüklü balıkçı teknesinin yolcularından birinin sözleri şöyleydi: "Bu gece hayatımızın son gecesi olacak". Muhtemelen Mısır'dan yola çıkan ve 750 kişiyi taşıyan tekne, 14 Haziran günü İtalya'ya ulaşmaya

çalışırken battı. Sadece yüzden biraz fazlası kurtarılabildi. Diğerleri boğuldu. Hiçbirinin can yeleği yoktu. Beş günlük yolculuğun ardından su bitmiş, tekne sürücüsü onları açık denizde terk etmiş, motor arızalanmış ve teknede altı ceset kalmıştı.

Herkesin bilmesine rağmen kimse onları kurtarmamıştı. Avrupa hükümetleri hiçbir maliyeti olmayan gözyaşları döktü. Yunan hükümeti alaycı bir tavırla üç günlük ulusal yas ilan etti.

Kazazedeleri kurtarmayı reddettiler, kıyıya çıktıklarında onlara zulmettiler, onları durdurmak için duvarlar ve dikenli teller ördüler. Avrupa ve Amerika'da küçük çocuklarıyla birlikte ormanda, nehirleri geçerken soğuktan ve açlıktan ölen, polisler tarafından öldüresiye dövülen ve soyulan binlerce proleter, kapitalizmin tarihsel mahkumiyetini temsil etmektedir.

Bu modern insan ticaretinin amacı, fabrikalara ve tersanelere bol miktarda yeni ücretli köleler tedarik etmek, onları saklanmaya, yıpratıcı, güvensiz ve düşük ücretli işlere zorlamak ve sonra da yüksek fiyatlı yataklarda emekli etmektir. Hepsi de kâr, sömürü ve burjuva sınıfı ayrıcalığı adına gerçekleşmektedir.

Ta ki yerli ve göçmen proleterler arasındaki dayanışma ve ortak mücadele onların duvarlarını yıkmayı başarana kadar. Çalışan insanlığın tam kurtuluşu, bu ölmekte olan rejimi nihayet devirecek olan tüm uluslararası vatansızlar sınıfının toplumsal devrimi ile gelecektir.

Almanya'nın Rejim Sendikaları Milanlığı Kontrol Altına Almak İçin Mücadele Ediyor

Avrupa'nın en büyük ve en güçlü ekonomilerinden birine sahip olan Almanya'da hükümet, işveren federasyonları ve sendikalar arasında uzun süredir devam eden anlaşmalar sayesinde savaş sonrası dönemin büyük bölümünde grevlere nadiren rastlanmıştır. Ancak son aylarda, temel ihtiyaçların maliyetinin hızla artması ve sendikalar tarafından bağlayıcı anlaşmalarla müzakere edilen ücret seviyelerinin buna ayak uyduramaması nedeniyle işçiler reel ücretlerdeki düşüşten etkilendi. 2022 yılı pek çok greve sahne oldu, ancak bunlar çoğunlukla "Warnstreiks" ya da uyarı grevleri olarak adlandırılan, belirli sektörlerle ve genellikle eyalet ya da bölgelerle sınırlı bir günlük grev eylemleri oldu.

Demiryolu ve Taşımacılık İşçileri Sendikası (EVG) Deutsche Bahn (DB) çalışanlarını 26/27 Mart gece yarısından itibaren bir günlük uyarı grevine çağırdı. Demiryolu, bunun sonucunda uzun mesafeli trafiğin tamamen askıya alınacağını açıkladı. Bölgesel ve banliyö demiryolu hizmetlerinde de tren seferleri yapılmayacaktı. Demiryolları, grevin ardından trenlerin hızlı bir şekilde çalışmaya başlayabilmesi için Pazartesi günü yük trafiğinin büyük ölçüde durdurulduğunu açıkladı.

Verdi'nin kamu sektöründe eş zamanlı olarak başlattığı grevle birlikte, mega grev olarak adlandırılan bu grev, ülke genelinde hava, demiryolu ve yerel ulaşımın büyük bir bölümünü durma noktasına getirdi. Havaalanları, belediye toplu taşıma şirketleri, belediye limanları, otoyol şirketleri ve su ve nakliye yönetimi durma noktasına geldi.

Bu son grevle birlikte EVG, demiryolu şirketi tarafından 14 Mart'ta yapılan ilk teklife tepki gösterdi. Şubat ayı sonunda yapılan ilk görüşmelerde, personel müdürü Martin Seiler tarafından temsil edilen şirket başlangıçta EVG'nin taleplerini karşılamayı reddetmişti.

EVG, temsil ettiği 180,000 işçi için %12'lik bir ücret artışı talep etmiş, ancak en azından on iki aylık bir süre için aylık 650 Avro'luk bir artış talep etmişti. Ayrıca toplu sözleşmelerde bazı küçük yapısal değişiklikler de talep edilmekteydi. DB bu talepleri %25'lik bir artışa eşdeğer olarak tanımlamıştır ki bu saçmalaktır.

DB'nin "teklifi" çok daha kötü ve yaşam standartlarında büyük bir kesinti anlamına geliyor. Tekliffe göre demiryolu çalışanlarının ücretleri iki adımda toplam %5 oranında arttırılacak: 1 Aralık 2023'ten itibaren %3 ve 1 Ağustos 2024'ten itibaren %2. Buna ek olarak, federal hükümet tarafından sübvansede edilen bir enflasyon telafi primi de söz konusu olacaktır. Bu bir defaya mahsus bir uygulama olduğundan, artan enflasyonla birlikte ücret seviyesini kalıcı olarak iyileştirmeyecek ve sadece 2500 Avro tutarında olacaktır.

EVG'nin grev çağrısı yapmasının tek bir nedeni vardı, o da üyelerinin ruh hali. İşçiler arasında yaygın bir mücadele isteği var. Hızla artan fiyatlar karşısında, daha fazla reel ücret kesintisini kabul etmeyi reddediyorlar.

DB'nin yüzde 100 devlete ait olması, demiryolu işçilerinin şu anda SPD, FDP ve Yeşiller'den oluşan "trafik ışığı" koalisyonu olarak adlandırılan federal hükümetle doğrudan karşı karşıya olduğu anlamına geliyor.

Bununla birlikte, Alman Sendikalar Konfederasyonu'nun (DGB) bir üyesi olarak EVG, hükümetle yakın bağları olan "mükemmel" bir rejim sendikasıdır. Ekim 2020'de, cari yılda sıfır artışla erken bir toplu sözleşme imzaladı. Almanya'da bu tür anlaşmalar grev eylemlerini yasadışı hale getirmeyi amaçlıyor. Gewerkschaft Deutscher Lokomotivführer'de (GDL) örgütlü tren sürücülere ve konduktörler de benzer şekilde reel ücretleri düşüren ve 2023 sonbaharına kadar 32 ay boyunca grev eylemini engelleyen anlaşmalara tabi tutuldu. GDL, DGB'ye bağlı değildir ancak işverenlerin daha az cebinde değildir.

Bugün rejim sendikalarının işleri kontrol altında tutması daha zor. Birincisi, posta hizmetleri gibi diğer sektörlerde grevler olduğu için; ikincisi, Alman işçileri genel olarak düşen yaşam standartlarının baskısını hissettikleri için; ve üçüncüsü, işçiler uluslararası alanda mücadeleye giriştikleri için. Bu durum patronların "rekabeti sürdürmek" gibi alışlagelmiş bir retorikle bölme ve yönetme çabalarını zorlaştırıyor. Dahası, patronların artan ücretlerin demiryollarına daha az yatırım anlamına geldiği argümanının da yanlış olduğu ortaya çıktı. Birbirini izleyen koalisyon hükümetleri, ücretlerden bağımsız olarak, demiryolu ağını özel yatırımcılar için daha cazip hale getirmek amacıyla on yıllardır parçalıyor, yani yeterince karlı olmadığı düşünülen kısımları ortadan kaldırıyor. Demiryollarına güvenen herkes bunu görebilir. İptaller ve gecikmeler norm haline gelmiştir.

Bu sadece demiryolları için geçerli değil. Sağlık ve eğitim de dahil olmak üzere diğer kamu hizmetleri de kar oranı düştükçe ve federal kaynaklar askeri yeniden silahlanmaya yönlendirildikçe yetersiz finanse ediliyor. Bu arada, tüm büyük ekonomilerde olduğu gibi, büyük işletmelerin tepesindekilerin

maaşları ve "ikramiyeleri" artmaya devam ediyor.

Almanya'da, büyük şirketlerin denetim kurullarında rejim sendikalarının temsilcileri de yer almaktadır. DB denetim kurulunun başkan yardımcısı EVG Başkanı Martin Burkert'tir. Burkert 2005'ten 2020'ye kadar "kızıl" SPD adına Federal Meclis'te yer almıştır. EVG'nin federal icra direktörü Cosima Ingenschay da DB iştiraklerinin çalışma konseyi başkanları gibi denetim kurulunda yer alıyor. Aslında bu, sendika bürokrasisi üyelerinin ücretlerini tabandan gelen üyelerin değil, üst yönetimin ücretlerine dayandırdıkları anlamına geliyor. Ayrıca kendilerini işçi sınıfından ziyade patronların sınıf çıkarlarıyla özdeşleştirmektedirler. Aynı zamanda, işçi sınıfının öfkesinin düdüklü tenceresinde bir supap görevi görmelidirler. Bu nedenle, durum kritiklediğinde - hatta 27 Mart'taki sözde "mega grev" bile - ara sıra "Warnstreik" çağrısı yapma ihtiyacı duyulmaktadır.

Grev dalgası genelleştikçe, rejim sendikaları için baskıyı kontrol altına almak giderek zorlaşacaktır. Alman işçilerinin başarılı olabilmeleri için yönetim kurullarının rahat anlaşmalarından kopmaları ve çeşitli sanayi sektörlerinde bağımsız olarak örgütlenmeleri ve sınıf sendikaları kurmaları gerekiyor. Ve giderek daha fazla entegre olan bir Avrupa'da (örneğin, ana demiryolu ağları uluslararası sınırları aşıyor), Almanya'ya sınırı olan dokuz ülkedeki - ve ötesindeki - işçilerle koordine olmak her zamankinden daha önemli.

EKP Yayınları

Communist Party / Communist Left

Il Partito Comunista / Comunismo

El Partido Comunista / clpublishers.com

İletişim: icparty@interncommparty.org

Birleşik Krallık'ta Grev Karşıtı Yasa İşçi Mücadelelerini Durduramadı

1 Şubat'ta yedi sendikadan öğretmenler, tren sürücöleri, memurlar, üniversite öğretim görevlileri, otobüs şoförleri ve güvenlik görevlileri greve giderek Londra'da büyük bir gösteri düzenledi. Bu, Birleşik Krallık'ta on yılı aşkın bir süredir gerçekleştirilen en büyük endüstriyel eylem günüydü. Ancak düşük ücretlere karşı bir protesto olmasının yanı sıra, hükümetin Avam Kamarası'nda kabul edilen ve yasalaşmadan önce Lordlar Kamarası'na gitmesi beklenen yeni grev karşıtı yasa önerisine karşı da bir protestoydu.

Greve ve gösteriye yaklaşık 100.000 Kamu ve Ticari Hizmetler Sendikası (PCS – grevci memurları temsil etmektedir) üyesi, Ulusal Eğitim Sendikası'ndan 300.000 öğretmen ve Üniversite ve Kolej Sendikası'ndan 70.000 öğretim görevlisi ile ASLEF sendikası üyesi tren sürücöleri ve Londra otobüs sürücölerinden oluşan toplam yaklaşık yarım milyon işçinin katıldığı tahmin edilmektedir.

Grev nedeniyle İngiltere'de neredeyse hiç tren çalışmadı ve binlerce okul kapandı. Müzeler ve galeriler açılmadı ve Sınır Gücü kontrol noktaları ordu personeli tarafından yönetildi.

PCS başkanı Mark Serwotka, sonuç almak için farklı sendikaların birlikte çalışmasının "mantıklı" olması nedeniyle bu tür grev günlerinin daha da artacağını tahmin ediyor. Serwotka, bir milyondan fazla çalışanın canlı grev yetkisi altında olduğunu da sözlerine ekledi.

Sağlık sektöründe ise Ulusal Sağlık Hizmeti (NHS) tarihindeki en büyük grev dalgası yaşanıyor. Hemşireler 10, 18 ve 19 Ocak'ta, ambulans personeli

11 ve 23 Ocak'ta greve ÇIKMIŞ, 26'sında ise fizyoterapistler ve otuz NHS hizmetinde çalışan destek personeli (her yedi kişiden biri) 24 saatlik greve gitmişti. 6 Şubat'ta ambulans çalışanları ve hemşireler ilk kez birlikte greve giderek pek çok greve damgasını vuran geleneksel mesleki bölünmeleri kırdılar. Hemşireler, Royal College of Nursing sendikası tarafından greve çağrıldı.

Ambulans çalışanlarının hükümetin hastane yöneticilerine grev yapıp yapmayacaklarını ve ne zaman yapacaklarını bildirme talebini kabul etmemeleri, yani ordunun çok kısa bir süre içinde onları korumak için çağrılması önemli bir gerçektir.

6 Ocak'ta, doktorların sendikası İngiliz Tabipler Birliği (BMA), 2008'den bu yana genç doktorların gelirlerinde %26.1'lik "şaşırtıcı ve haksız" bir kesintiye uğradıklarını açıklayarak, yapılacak oylamada endüstriyel eylem için çoğunluk sağlanması halinde genç doktorların Mart ayında 72 saat süreyle greve gideceklerini duyurdu. 9 Ocak'ta sendika 45,000'den fazla kıdemsiz doktoru endüstriyel eyleme geçmeleri için oylamaya başladı ve bu durum NHS çalışanlarının maaşları nedeniyle giderek artan grev dalgasının tırmanmasına yol açabilir.

25 Ocak'ta Amazon'un Coventry'deki deposunda çalışmak üzere istihdam edilen 300 işçi, Birleşik Krallık'taki ilk grevlerini ücret ve koşulları protesto etmek amacıyla gerçekleştirmiş ve %5'lik bir ücret artışıyla saatte 10.50 Sterlin'e yükseltilmeleri yönündeki "cüzi" teklif üzerine greve gitmişlerdir; oysa işçilere göre artan hayat pahalılığını karşılayacak kabul edilebilir bir rakam saatte 15 Sterlin'den az değildir.

2016 tarihli Sendikalar Yasası

Yakın zamanda dinmesi beklenmeyen grev dalgasına yanıt olarak Birleşik Krallık hükümeti kısa bir süre önce yeni bir grev karşıtı yasa çıkarma planını açıkladı: Grevler (Asgari Hizmet Düzeyleri) Yasa Tasarısı 2022-23. Yeni yasa, kilit kamu hizmetlerinin (sağlık, itfaiye, ambulans hizmeti, demiryolu ve nükleer işletmecilik) patronlarının, asgari hizmet seviyelerinin karşılanmaması halinde sendikalara dava açmasına ve çalışanları işten çıkarmasına izin verecek şekilde tasarlandı. The Guardian'ın haberine göre, "yeni yasa aynı zamanda işverenlerin grevleri engellemek için ihtiyati tedbir kararı almalarını ya da grevlerin gerçekleşmesi halinde tazminat talep etmelerini de destekleyecek".

Royal College of Nursing (ana hemşire sendikası) Genel Sekreteri Pat Cullen, "yasalarla belirlenmiş güvenli personel seviyeleri, sadece bu ekstrem durumlarda değil, tüm yıl boyunca görmek istediğimiz şeydir. Sara Gorton (Unison sendikasının sağlıktan sorumlu başkanı) bu noktayı yineleyerek şunları söyledi: "Halk ve sağlık personeli NHS'de haftanın her günü asgari personel seviyelerini memnuniyetle karşılayacaktır. Bu şekilde insanlar Acil Servis katlarında acı içinde yatmaz ya da ambulansların arkasında ölmezler. Ancak yasal personel seviyelerinin grev günleriyle sınırlandırılması ve NHS'de rekor düzeyde personel açığı varken sağlık çalışanlarının işten çıkarılması ya da işten çıkarılmakla tehdit edilmesi, bakanların istediği şeyin düzgün sağlık hizmeti olmadığını gösteriyor. Hükümet, NHS çalışanları ve sendikalarıyla akılsızca kavgalara tutuşarak ücret ve personel konusunda yıllardır süren başarısızlığını maskeleyemeye çalışıyor."

İşçi Partisi lideri Keir Starmer, yeniden iktidara

gelmeleri halinde yeni mevzuatı yürürlükten kaldıracaklarını söylemekte gecikmedi; gerçi bu Sonbaharda gölge kabinesinin bir üyesinin grev hattında görünmesini yasaklaması ve İşçi Partisi'ni kısa süre önce "iş dünyasının partisi" olarak tanımlamasıyla biraz çelişiyor.

Aslında İşçi Partisi'nin başındaki selefi de benzer şekilde birkaç yıl önce çıkarılan bir önceki grev karşıtı yasayı (2016 Sendikalar Yasası) yürürlükten kaldırma sözü vermişti ki Keir Starmer bu konuda şimdiye kadar ilginç bir şekilde sessiz kaldı!

2016 Yasası ilk çıkarıldığında, destekçileri tarafından sendikaların etkili eylemler yapma kabiliyetini ciddi şekilde engelleyeceği düşünülmüştü, ancak grevci sektörlerin mücadele etme konusundaki kararlılığı durumun böyle olmadığı anlamına geliyordu.

Mevcut grevler büyük ölçüde bu mevzuatla sınırlandırıldığı için, mevzuatın bazı temel hükümlerine göz atmakta fayda var:

1) İtalya'dakinin aksine, grev eyleminin daha önce grevi destekleyen sendikanın üyeleri arasında yapılan bir oylama ile onaylanmış olması gerekmektedir. 2016 yasası, bir grevin gerçekleşmesi için kaç üyenin onaylaması gerektiğine dair eşiği yükseltti: sonuçların yasal olarak geçerli olabilmesi için artık bu hakka sahip olanların en az %50'sinin oy kullanması ve grev eylemine ilişkin bir oylamada oy kullananların en az %40'ının grevi desteklemesi gerekecek.

Enternasyonal Komünist Partisi işçilere mücadelelerini demokratik formalitelere tabi kılmamalarını ve bunu bir fetiş haline getirmemelerini tavsiye etmektedir. Grev, fikirlerin bir tezahürü değil, devam eden bir sosyal savaşın

içinde gerçekleşen bir eylemdir, bir kez yakıldığında ya daha da yayılabilecek ya da söndürülebilecek bir ateştir. Bir grev, onu başlatan bir azınlık olsa bile, verili koşullarda büyüyebilir ve zafere ulaşabilir.

Sınıf sendikacılığı, bireysel hesaplamalara ve yönelimlere boyun eğmek anlamına gelen oy sayımının mutlak ilkesine boyun eğmez. Sınıflar arasındaki savaşın nihai sonucu temsil biçimleri tarafından değil, güç tarafından belirlenecektir.

2) Grev eylemlerini onaylama oylaması şu anda işçilerin fiziksel olarak hazır bulunduğu toplantılarda değil, posta yoluyla yapılan oylama yoluyla gerçekleşmektedir. Bu uygulama da sınıf sendikacılığına aykırıdır. Bir eylemin yapılıp yapılmayacağına, sürdürülüp sürdürülmeyeceğine ya da kesintiye uğratılıp uğratılmayacağına karar vermek için yapılan oylamalar kesinlikle gereklidir ve işçilerin moralini ve güvenini arttırmaya ve sendika liderlerine en iyi kararların neler olabileceğini göstermeye hizmet eder. Ancak bu tür oylamalar, mümkün olduğunda, işçi toplantılarında ve lehte ya da aleyhte açık bir oylama ile yapılmalıdır. Bu, toplantılara katılan ve çalışma arkadaşlarının önünde açıkça tavır almaya hazır olanların seçileceği anlamına gelir. Öte yandan, gizli ya da posta yoluyla yapılan oylamalarda, bir karaçalının oyu, kolektif çıkar için kendini feda etmeye hazır bir işçiyle aynı değere sahiptir. Fransızların "yenilenebilir" (reconductible) grev uygulaması, işçilerin meclislerde bir araya geldiği ve kararları el kaldırarak aldığı, kesinlikle tercih edilebilir bir yöntemdir.

Ve ironik bir şekilde, posta grevi sırasında posta yoluyla oy kullanmanın ne kadar zor olduğunu da belirtmek gerekir!

3) 2016 yasasındaki bir diğer kilit nokta ise sendikaların grev eylemine başlamadan önce işverenlere iki hafta önceden bildirimde bulunma zorunluluğudur. Bu kural, İtalya'da 1990 tarihli 146 sayılı Kanunla getirilen ve yıllar içinde giderek daha katı hale getirilerek bazı durumlarda daha da uzun bildirim süreleriyle sonuçlanan kurala benzemektedir. Egemen sınıf için bu, işçilerin mücadeleliliğini azaltmanın ve mücadeleleri daha az etkili hale getirmenin mükemmel bir yoludur. Dahası, şirketlerin üretim programlarında ayarlamalar yapmalarına, karaborsacıları işe almalarına ve işçilerin mücadelesine karşı medya kampanyaları ve diğer eylemleri hazırlamalarına olanak tanır. Sınıf sendikacılığı bu tür kısıtlamalarla mücadele eder: işçiler uyarı yapmadan greve giderler, niyetleri işverene ve onun işine darbe vurmaktır.

4) 2016 tarihli Sendikalar Yasası da "grev gözcüsü sendikaların denetlenmesini" istemekte ve netlikten yoksun bir dizi kural getirerek, basit bürokratik hatalar nedeniyle grev gözcülerini yasadışı ilan etmek için daha fazla fırsat sunmaktadır.

5) Ve son olarak, İngiliz işçi hareketindeki geleneksel oportünizmin kilit taşlarından biri olan "katılma" ya da "katılmama" meselesi var. Bu mesele, bir sendikanın siyasi fonuna bir sendika üyesi tarafından otomatik olarak katkı yapılıp yapılmayacağı ile ilgilidir. 2016 Yasası, daha önce olduğu gibi fona ödeme yapmanın varsayılan durum olmasından ziyade, sendika üyelerinin artık fona "katılmayı tercih etmeleri" gerektiğine karar verdi. Çeşitli siyasi fonlardan en fazla kazanç sağlayan kurum İşçi Partisi olduğuna göre, Starmer'ın kısa bir süre önce İşçi Partisi'nin bir sonraki seçimde iktidara gelmesi halinde bu mevzuatı kaldıracağını açıklaması şaşırtıcı değil.

Yoksa sadece bu maddeyi mi düşünüyordu? Rejimle el ele veren sendikaların işbirlikçi liderliklerinin, siyasi fona ödeme yapmayı bir kez daha varsayılan tutum haline getirmek gibi, aslında yasada yapılan küçük değişiklikleri büyük bir kazanım olarak sunmak için ellerinden geleni yapacaklarını tahmin etmek zor değil.

Britanya'daki mevcut grev dalgası, bu kısıtlamalara rağmen sınıf mücadelesinin bastırılmayacağını ve rejime satılmış birçok yazar bozuntusunun bizi inandırmak istediği gibi geçmişte kalmadığını doğrulamaktadır. Burjuvazinin bu tür yalanların pekiştirilmesinde çıkarı vardır, ancak tüm bunların ne kadar saçma olduğunu çok iyi bilmektedir. Gerçekten de proleter sınıfın acil ekonomik ihtiyaçları için mücadele etmek üzere kaçınılmaz olarak geri döneceğinin bilincindedir. İşte bu nedenle burjuvazi sadece ideolojik argümanlara dayanmakla kalmıyor, aynı zamanda yasal araçları da benimsiyor. Ancak dar bir yolda yürüyor: bir yandan grev hakkını mümkün olduğunca sınırlıyor, işçi sınıfının genel hareketini zorla engelliyor. Öte yandan, bu tür önlemlerin çok aşırı olması halinde, arzu edilenin tam tersi bir etki yaratabileceğinden, yani çok kısıtlayıcı kısıtlamaların savunma hareketini yasadışılık zeminine itebileceğinden, bunun da radikalleşmesini ve siyasi sınıf mücadelesi zeminine geçmesini destekleyebileceğinden korkuyor.

Egemen sınıfın yasadışılık çitasını hangi düzeyde tutacağı tarihsel döneme ve sınıf güçleri dengesine göre değişir. Bazı bağlamlarda, burjuvazi kendisini grev özgürlüğünü ve sendikal örgütleri ortadan kaldırmak zorunda görebilir. Bu durum genellikle savaş zamanlarında ya da işçi mücadelesinin daha geniş ve güçlü olduğu zamanlarda gerçekleşir.

Egemen sınıf siyasi egemenliğini korumak için her şeyi yapacaktır. Demokratik yalanı kullanmayı tercih eder, ancak bu yeterli olmadığında, komünist devrime direnmek ve kapitalizmi sonuna kadar savunmak için kendisini faşizmin kollarına atmaktan asla geri durmayacaktır.

Çin Komünist Partisi'nin Kökenleri - ikinci bölüm

136. Genel Toplantı'da Sunulan Rapor

Komünist Enternasyonal, burjuva demokratik hareketlerden değil, yerli burjuva sınıfıyla ittifaka güvenmeyen, ayrıcalıklarını korumak için yabancı zalimlerle anlaşmaya meyilli sömürge ve yarı-sömürgeler için kesin bir devrimci politikaya işaret eden ve gerçekten devrimci bir mücadele zemininde olan ulusal hareketlere hitap eden devrimci milliyetçi hareketlerden bahsetmeye karar vermişti. Çin söz konusu olduğunda, devrimci milliyetçi hareket kendisini 4 Mayıs Hareketi olarak adlandırılan hareketle ifade etti. Komünizme ilk katılanlar arasında bu hareketin en radikal unsurları da vardı.

Uzak Doğu ülkelerindeki devrimci faaliyetin önderliği için yeni kurulan Doğu Asya Sekreterliği'ni yöneten Vilensky, Enternasyonal Yürütme Kurulu'na sunduğu 1 Eylül 1920 tarihli raporunda, Sekreterliğin örgütsel görevinin Çin'de partinin örgütlenmesi çalışmasını yürütmek olduğunu yazıyordu.

İlk komünist grup, güçlü bir endüstriyel gelişmenin varlığının büyük ve yoğunlaşmış bir işçi sınıfının oluşmasına izin verdiği Şanghay'da kuruldu. Şangay grubu Çin'deki komünist çalışmaların merkezi

haline geldi ve 1920'den beri partinin merkezi olarak işlev görüyordu. Daha sonra Pekin ve Kanton'da da komünist gruplar kuruldu, ancak buralarda başlangıçta bazı anarşistler de komünist örgütlere katılmıştı. Wuhan, Jinan ve Changsha'da diğerlerinden daha küçük boyutta ve önemde başka komünist gruplar kuruldu. Yurtdışında da biri Japonya'da diğeri Fransa'da olmak üzere iki grup daha vardı.

Bunlar, daha önce ortaya çıkmış olan öğrenci ve entelektüel gruplarla bağlarını henüz tamamen koparmamış olan birkaç yoldaşın oluşturduğu küçük gruplardı. Buna rağmen, Çin'de Komünist partisinin kuruluşu, çeşitli gruplar arasında teori ya da taktikler üzerine uzlaşmalar temelinde gerçekleşmedi, ancak Parti'deki olgunlaşma, "Üçüncü Komünist Enternasyonal'in ortaya çıkışıyla birlikte, komünizmin tek doktrinine ve tek programına uygun hale geldi, tek bir dünya merkezine sahip olan işçi sınıfı, Lenin'in "örgütsel bilinç" dediği şeyi, programatik, taktiksel içeriği, gezegensel boyutu ve siyasi örgütlenmesinin piramidal yapısını kazanmıştır" ("Parti 'Çevrelerden' Doğmaz").

Bu ilk aşamada anarşistlerin önemli bir varlığı vardı, ancak birkaç ay içinde Marksizm ve anarşizm arasındaki bariz uyumsuzluk nedeniyle komünist örgütleri terk ettiler. Anarşistlerin herhangi bir örgütlü çalışmaya katılamamaları ve hepsinden önemlisi proletarya diktatörlüğünün gerekliliğine duydukları isteksizlik, kısa süre içinde anarşistler ile komünistler arasındaki kesin ayrılığı belirledi. Çinli Marksistler tüm ülkelerdeki komünistlerle aynı zemindeydiler.

Komünizmin temel ilkesi olarak proletarya diktatörlüğü, partiye yeni üyelerin katılımı için temel olarak kullanılan bir belge olan Kasım 1920 tarihli Çin Komünistleri Manifestosu'nda ciddiyetle teyit edildi. İlk komünist grupları birleştiren teorik doğaçlama ve benzer siyasi hareketlerle uzlaşma değil, Enternasyonal'in önderliğinde Çin'de partinin doğuşu tarihsel doktrin çizgisinde gerçekleşti.

İlk ÇKP Kongresi 23 Temmuz 1921'den sonra Şangay'da yapıldı. Kongreye, Çin'deki ve yurtdışındaki Komünist örgütlerin 53 üyesini temsil eden, birçok şehirden 7 gruptan 12, belki de 13 delege ve iki Enternasyonal elçisi katıldı.

Tüm tartışma iki pozisyon etrafında gelişti. Azınlığın görüşü, işçi sınıfının henüz hazır olmadığını ve Marksizmin bu sınıf tarafından bilinmediğini, dolayısıyla komünist partisinin bilinç düzeyini arttırmak için kitlelere yönelik uzun bir çalışma, eğitim ve tebliğ döneminden geçmesi gerektiğini savunuyordu. İkinci görüş, yani çoğunluğun görüşü, kongreden çıkan tüm belgeleri ifade edecekti. Küçük komünist parti, merkezi referans noktası olan işçi sınıfına yönelik pratik ve teorik çalışma yoluyla elde edeceği gelişmeden emin ve derli topluydu.

Taslağın temel noktaları tüm katılımcılar tarafından onaylandı. Parti militanlarının resmi hükümet görevlerinde bulunup bulunamayacakları ve parlamento üyesi olup olamayacakları konusunda farklı görüşler ortaya çıktı. İki bakış açısı karşı karşıya geldi ancak nihai bir karara varamadılar ve sorunu ikinci kongreye ertelediler. Biri bunun sadece ve sadece partinin önderliği altında ve Yürütme Komitesinin izniyle mümkün olduğunu savunurken, diğeri burjuva parlamentosuna katılımı kesinlikle reddetti.

Partinin diğer partilere ya da fraksiyonlara karşı takınması gereken tutum konusunda da iki görüş ortaya çıktı ve hararetli bir tartışma başladı. Taraflardan biri "ortak düşmanlarımız olan ve toplumun diğer tüm sınıflarının düşmanı olan savaş ağalarına karşı çıkan tüm unsurlarla işbirliği yapılması gerektiğini" savundu. İkinci görüş ise, koşullar elverişli olur olmaz iktidarın devrimci yollarla ele geçirilmesi için partinin güçlendirilmesi amacıyla diğer sınıflarla ortak eylem ve işbirliği yapılması gerektiğini kabul ediyordu. Diğer partiler ya da fraksiyonlarla ilişki sorunu, endüstriyel gelişmenin henüz şafağında olduğu ve genç sanayi proletaryasının muazzam köylü kitlelerine kıyasla sayıca son derece az olduğu kapitalizm öncesi bir bağlamda hareket eden genç Çin komünist hareketi için kesinlikle büyük önem taşıyordu.

Bu mesele dünya komünist hareketi tarafından çoktan tartışılmış ve çözüme kavuşturulmuştu. Enternasyonal, ezilen ülkelerde iki farklı hareketin varlığını açıkça tespit etmişti: bir yanda siyasi bağımsızlık ve burjuva düzeni ve kalkınma programıyla "burjuva-demokratik milliyetçi hareket", diğer yanda her türlü sömürüden kurtuluşları için mücadele eden "eğitimsiz ve yoksul köylülerin ve işçilerin hareketi". Sömürgelede doğan ve komünist maskesi takan (Çin'deki Kuomintang gibi) sözde devrimci hareketlerin tüm girişimleriyle "şiddetle mücadele etmek", sömürge ülkelerde gelişen devrimci hareketin desteklenmesi için vazgeçilmez bir koşul olarak bu ülkelerin gerçek komünistlerinin burjuva ve demokratik hareketle mücadele etmek için açık emirlerle gruplaşmasını ve örgütlenmesini kabul etmek gerekiyordu. Enternasyonal'e göre, bu hareketlerle birleşmelerden kaçınılmalı ve "proleter hareketin embriyonik biçiminde de her zaman bağımsız karakteri" korunmalıydı.

Yeni doğmuş, küçük ve zayıf komünist parti bu öncüller üzerine inşa edilmiştir. Oybirliğiyle parti programının temel unsurlarını şu temel unsurları kabul edilmiştir: "1) Proletarya ve devrimci ordu, kapitalist sınıfın devlet iktidarını yıkmalıdır (...); 2) Sınıf mücadelesi sona erene ve tüm sınıf ayrımları ortadan kaldırılana kadar proletarya diktatörlüğü getirilmelidir; 3) Özel kapitalist mülkiyet sistemi yıkılmalı, fabrikalar, topraklar ve tesisler kamulaştırılmalı ve üretim araçları kamu mülkiyetine dönüştürülmelidir; 4) Üçüncü Enternasyonal ile ittifak yapılmalıdır". Birkaç yıl içinde toplumsal dinamik sahadaki güçleri kutuplaştırdı ve Çin proletaryasını ÇKP ve komünizm bayrakları altında savaşıma yöneltti.

Çin İşçi Sınıfının Mücadelesi ve Örgütlenmesi (1919-22)

Milliyetçi bir karaktere sahip olan 4 Mayıs 1919 hareketinden önce, işçi sınıfının potansiyel olarak diğer sosyal sınıflardan bağımsız bir şekilde siyaset sahnesine girişini hazırlayan ekonomik nitelikteki bir dizi talep gelmişti.

Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda Çinli işçilerin ekonomik durumunun kötüleşmesi, grevlerin önceki dönemin tamamına kıyasla bu şekilde yoğunlaşmasının temelinde yatıyordu.

Birinci Dünya Savaşı Çin ulusal kapitalizminin altın çağı olarak kabul edilir, çünkü Çin burjuvazisi batılı kapitalistlerin geçici rekabet eksikliğinden yararlanarak ekonomik faaliyetlerini genişletmeyi ve karlarını artırmayı başarmıştır.

1919-21 grevleri, ücretlerin en düşük %10'dan en yüksek %40'a kadar önemli ölçüde artmasıyla önemli sonuçlar elde etti.

Denizcilik işçileriyle başlayan ve 56 gün süren grev, sınıf kardeşleriyle dayanışma içinde greve giden diğer kategorilere de hızla yayılarak İngiliz emperyalizmine karşı kazanan bir güç ortaya çıkardı.

Denizcilik işçilerinin grevi ekonomik bir ücret mücadelesiydi ama aslında aynı zamanda emperyalizme karşı bir işçi mücadelesiydi ve bu mücadelenin zaferle sonuçlanması tüm Çin işçi hareketine güçlü bir ivme kazandırdı ve 1 Mayıs 1922'de Kanton'da toplanan I. Ulusal Sendikalar Kongresi'nin yolunu açtı.

Grev, Çin'deki sınıf mücadelesinin gidişatına ilişkin en az iki temel hususu vurgulamıştı.

Her şeyden önce, grevin zaferle sonuçlanması mümkün olmuştu çünkü mücadele sadece deniz işçileri kategorisiyle sınırlı kalmamış, onların grevini desteklemek için tüm Hong Kong proletaryası mücadeleye katılmış ve Çin'in diğer sanayi merkezlerindeki sınıf kardeşlerinin desteğine güvenebilmişti.

Bu grev, belirli bir son tarih olmaksızın, şirket ya da kategori sınırlarını aşan topyekün bir grevin patronları ve bu durumda güçlü İngiliz emperyalizmini yenebileceğini açıkça göstermişti.

Grevden ortaya çıkan bir diğer husus ise, daha fazla özerklik ve yabancı kapitalistlerin Çin'deki çıkarlarına darbe vurmakla ilgilenmesine rağmen, hem ekonomik çıkarlar hem de her şeyden önce sadece emperyal gücü değil, tüm burjuva düzenini ortadan kaldıracabilecek olan mücadele halindeki proletaryayı bastırma ihtiyacı nedeniyle hala yabancı güçlere bağlı olan Çin burjuvazisinin tutumuydu.

Dolayısıyla burjuvazinin çelişkili tutumu, kendi

bağımsız ulusal kalkınma arzusu ile yabancılardan kurtuluş mücadelesi tarafından harekete geçirilen ve yabancı zalimin devrilmesiyle durmayabilecek olan toplumsal güçleri artık kontrol edememe korkusu arasında mücadele etmek zorunda kalan bir sınıfın tutumuydu. Ancak genç Çin işçi sınıfının önündeki yol hala uzundu, Çin işçi sınıfı hala kendi sınıf örgütlerini oluşturmak zorundaydı.

Gerçekten de 1920'lerin eşiğinde, ilk işçi örgütleri Çin kapitalist gelişiminin gecikmesinden muzdaripti ve hala korporatif geçmişe ve korporatif loncalar, bölgesel temelli dernekler ve gizli cemiyetler gibi diğer geleneksel örgütlenme biçimlerine bağlıydı.

Geleneksel korporasyonlar hala işçi sınıfı ve özellikle de vasıflı işçiler üzerinde

doğrudan bir etkiye sahipken, bunların yanında ulusal "endüstriyel ilerleme" hedeflerini destekleyen daha "modern" örgütler ortaya çıkmaya başladı.

Bu eğilim, 1912'den itibaren, Çin burjuvazisi için ekonomik ve siyasi ilerleme olasılığını açan Cumhuriyet'in kurulmasıyla büyük bir ivme kazandı ve karma sanayi örgütlerinin yaratılmasıyla işçi sınıfını ülkenin endüstriyel gelişimine bağlamaya çalıştı.

Bu örgütlerin bir başka genişleme anı da, Çin kapitalizminin hızla genişlemesine ve dolayısıyla işçileri bir araya getirmeye yönelik birçok başka girişime olanak tanıyan Çin üzerindeki Batı baskısının hafiflemesiyle Birinci Dünya Savaşı tarafından verildi.

Bu örgütler hala sanayi değil ticaret temelinde yapılandırılmıştı ve ana faaliyetleri arasında hala eğitim ve karşılıklı yardımlaşma vardı, ancak işveren bileşeninden bağımsızdılar ve proleter üyeler

tarafından yönetiliyor ve emek mücadeleleri yürütüyorlardı. Kısa bir süre sonra, 1921'den itibaren ama özellikle 1922'de Çin'i vuran büyük grev dalgasıyla birlikte, bu örgütler gerçek sınıfçı sendikalar haline gelecekti.

1922'nin başındaki muzaffer grevlerin ardından işçi mücadeleleri için ortaya çıkan elverişli durum, o yıl 1 Mayıs'ta Kanton'da, parti ya da siyasi kısıtlama olmaksızın tüm sendikal örgütlere açık olan ilk Ulusal Sendikalar Kongresi'nin toplanmasına yol açtı.

Bu girişim, Temmuz 1921'deki kuruluş kongresinde öncelikleri arasında işçi sınıfının ekonomik mücadelelerini ve işçi sınıfı sendikalarının kurulmasını destekleme ihtiyacını belirten Çin Komünist Partisi tarafından teşvik edildi.

Kongreye 12 şehirden 100'den fazla sendikayı ve yaklaşık 300 bin üyeyi temsil eden 160 delege katıldı.

Çin işçi sınıfı üzerinde kontrol sağlamak için çeşitli eğilimler rekabet halindeydi. Bunlardan en az dördü tanımlanabilir: Komünistlere ek olarak, Kanton bölgesinde hala bir miktar etkiye sahip olan anarşistler, çeşitli türde endüstriyel teşvik örgütleriyle etkilerini kullanan korporatizm destekçileri ve son olarak Kanton'da işçi sektörleriyle bağlantılar kuran Kuomintang vardı.

Sekiz saatlik iş günü talebi gibi bazı ortak kararlar üzerinde anlaşmaya varıldı. Kongrenin ana kararları komünistlerin sendikal politikası için kesinlikle bir başarıydı: ticarete değil sanayiye dayalı örgütlenme, dayanışma grevi ve sendikal hareketin sapmış unsurlarına, patronların çıkarlarını destekleyenlere karşı mücadele. Üç yıl sonra tam ifadesini bulacak olan, ülke çapında benzersiz bir Çin sendikalar

federasyonu ilkesi oluşturuldu.

Sendika kongresi Çin proletaryasının artan gücüne tanıklık etti ve kısa süre içinde uluslararası proleter ordunun sahasında yerini aldı.

Alman Devrimi: Bir Bilanço

Partimiz, 1918'den 1923'e kadar Almanya'daki kritik olayları ve proleter hareketleri anlatırken, bu önemli yıllarda komünist liderlik tarafından yapılan bir dizi teorik ve taktik hatanın altını çizmektedir. Peşinen belirtmek gerekir ki bu yazı, devrimci proletaryanın yaptığı büyük fedakârlıklara saygısızlık olarak yorumlanmamalıdır. Ayrıca bu yazı, bir bütün olarak Alman işçi sınıfının mirasını reddetmek ya da kendilerini Alman proletaryasının siyasi ve sendikal organlarının başına koyan belirli bireylere "suç" atmaya çalışmamaktadır.

Almanya'daki komünist hareket tamamen "doğru" strateji ve taktikleri benimsemiş olsaydı bile zaferin garanti olacağını iddia edecek kadar zavallı materyalistler de değiliz. Hem Almanya'daki hem de uluslararası alandaki nesnel durum, sağlam bir doktrine sahip ve işçi sınıfı hareketine iyi bağlanmış bir parti üretmeyi ve zafere ulaşmayı en azından zorlaştırmış, hatta belki de imkansız kılmıştır.

Eleştirimiz, Almanya'daki devrimci hareketin tüm "olumlu yönlerini" reddettiğimiz anlamına da gelmemelidir.

Ancak, her bir durumda, yine metinlerimizde açıkça tanımlanmış olan materyalist nedenlerden dolayı bu olumlulukların hem ilkeler açısından hem de pratikte kendi içinde çelişkili olduğunu anlamak hayati önem taşımaktadır.

Bu nesnel koşulların en ağırını, Almanya Sosyal Demokrat Partisi'nin (SPD) genel olarak işçi sınıfı ve özellikle de genç Almanya Komünist Partisi'nin (KPD) liderliği de dahil olmak üzere en ileri ve militan temsilcileri üzerindeki hakimiyetiydi.

Geleneğin ağırlığı hem liderlikte hem de tabanda işçi sınıfı üzerinde ağır bir şekilde hissediliyordu.

Bu şaşkıncı değildi: SPD; dünyanın en büyük siyasi partisiydi. 1875'ten beri Alman işçi sınıfının partisiydi, Bismarck'ın Anti-Sosyalist Yasalarına rağmen hayatta kalmıştı, İkinci Enternasyonal'in temelini oluşturuyordu. Yine de Birinci Dünya Savaşı'nın patlak verdiği zamana gelindiğinde, Alman emperyalizminin kaderine ayrılmaz bir şekilde bağlanmış, devlet içinde bir devletti.

Geriye dönüp bakıldığında; SPD'nin yozlaşmasının, SPD'nin kaçınılmaz olarak proleter enternasyonalizmi terk etmesine yol açacağını görmek kolaydır. Ancak o zamanlar bu durum büyük bir şok etkisi yaratmıştı. Lenin, SPD'nin gazetesi Vorwärts'ın SPD'nin savaşa aktif destek verdiğini ilan eden nüshasını gördüğünde, buna inanmayı reddetmiş; bunun Alman Genelkurmayı tarafından yapılmış bir sahtekarlık olduğuna ikna olmuştu.

Kandırılan tek kişi o değildi. Ağustos 1914'te sosyalist solun göze batan bilişsel uyumsuzluğu - sadece Almanya'da değil, uluslararası düzeyde - Luxemburg'un en önemli iki sözünde somutlaşıyordu: Haklı olarak "4 Ağustos 1914'ten sonra sosyal demokrasi mide bulandırıcı bir cesetten başka bir şey değildir" demiş, ama bir yandan da "En kötü işçi sınıfı partisi, var olmayan bir işçi sınıfı partisinden iyidir" görüşünden vazgeçmemişti.

Ancak gerçek şuydu ki, SPD artık işçi sınıfının partisi değildi. Luxemburg, Liebknecht ve Jogiches'in başını çektiği muhalif fraksiyonun, Enternasyonal Sosyalistlerin, daha sonra Spartakistlerin, SPD'den ya da sol eğilimli Bağımsız Sosyal Demokrat Parti'den (USPD) "kitleler orada olduğu için" kopma konusundaki isteksizliği, Luxemburg'un "Junius" broşüründe öngördüğü gibi, Alman proletaryası nihayet "uyuşukluktan uyandıığında" onları hazırlıksız bırakan ciddi bir hataydı.

"Kitlelere gitme" arzusu, hem savaş esnasında hem de savaş sonrası dönem boyunca proleter hareketin başına bela olacak teorik ve taktiksel bir hataydı.

1918-19 ayaklanmasının ilk günlerinden itibaren, özellikle askerler ve denizciler Spartakistlerin çağrılarına yanıt verdiğinde, Berlin sokaklarında Alman devriminin kaderi belirlenecek gibi görüldüğünde, sosyal demokrasi -ister çoğunlukçu ister bağımsız olsun- kitlelerin itici gücünü ezmeye çalıştı, Fransız işgali korkusu yaratarak, isyancıları "vahşiler" olarak göstererek ve önce hareketin genişlemesini önlemek için tüm güçlerini seferber ederek ve ardından genç Komünist Partisi'nin katledilmesi için uğraşarak kendisini "tehlikedeki Anavatan"ın bir hizmetkarı yaptı.

SPD'nin devrimci hareketin bu şekilde ezilmesindeki rolü iyi bilinmektedir. Daha az bilinen ise, her zaman devrimci proletaryanın dostu gibi görünüp onu yüzüstü bırakan bağımsızların rolüdür: Belirleyici anların tümünde USPD, iktidara saldırı için tüm koşullar mevcutken kitlelerin kafasını karıştırarak burjuva rejiminin savunulması için en iyi silahları sağladı; Scheidemann'lar ve Noske'ler daha sonra işçi sınıfının celladı olarak bu hain işi tamamlamaya çağrıldı.

Ocak ayının ortalarında Berlin'de yaşanan trajik günlerin ardından komünist hareketin başının vahşice kesilmesi, proleter hareketin ürpertici bir şekilde durdurulmasında önemli bir aşamaya işaret etmektedir. Ancak yenilginin olumsuz sonuçları bunlar olsa da, genç komünist partisinin silahlı mücadeledeki bu ilk vaftiz ateşi ve sosyal-demokrasinin kapitalist rejimin bekçi köpeği rolünün açığa çıkması, işçi sınıfının büyük kesimlerinin komünizme, Rus devrimine yönelmesini belirleyen unsurlardı. Milyonlarca Alman proleter devrimci komünizme katıldı.

Bununla birlikte, daha sonraki olaylar ortaya çıktıkça, her olumlu gelişme kısa süre sonra bir karşı eğilimle karşı karşıya kaldı. İleri doğru atılan her adımı geriye doğru atılan başka bir adım takip etti:

- İşçi konseyleri hızla kuruldu ve birçok Alman kentinde ve bölgesinde iktidarı ele geçirdi; ancak ulusal düzeyde iktidarı devrettiler ve her türlü siyasi içeriği kaybettiler. Komünist soldaki pek çok kişi için "işçi konseyi" örgütsel bir takıntı haline gelirken, siyasi iktidar ve daha geniş proletaryanın silahlandırılması gibi temel sorunlar ihmal edildi;

- Alman Komünist Partisi (nihayet) Ocak 1919'da temelde net bir programla kuruldu; ancak saldırıya karşı tamamen hazırlıksızdı, öyle ki kısa süre sonra öldürülen Liebknecht, Luxemburg ve Jogiches başta olmak üzere en deneyimli liderlerini koruyamadı;

- Milyonlarca genç işçi, asker ve denizci yeni partiye akın etti; ancak Levi gibi sağcı ve merkezci liderlerin tereddütleri ve bocalamaları, 1919'daki hileli Heidelberg Kongresi'nde Komünist Sol'un dışlanması, USPD'nin sol kanadıyla birleşmesi ve parlamentarizmin benimsenmesi nedeniyle hayal kırıklığına uğrayan militanların çoğu (özellikle

Berlin dahil kuzeyde) Komünist İşçi Partisi'ne (KAPD) katılmak üzere ayrıldı;

- 1920'deki Kapp darbesi bir genel grev (belki de tarihteki en etkili genel grev) ve proletaryanın kendiliğinden gerçekleşen silahlı mücadelesi ile durduruldu; ancak KPD inisiyatifi, hedefleri proto-antifaşizmin erken bir tezahürü olan "Cumhuriyetin savunulması" ile sınırlı olan reformistlere teslim etti;

- Ruhr ve Saksonya'nın bazı bölgelerinde işçi sınıfı silahlandı ve Kapp darbesine yanıt olarak saldırıya geçti; ancak KPD kararlı bir merkezi önderlik sunmadı ve bölgesel "işçi hükümetlerinde" koalisyonda olduğu yerlerde, işçilerin daha fazla silahlanmasını aktif olarak engelledi;

- Unionen'de militan endüstriyel sendikacılık hızla gelişti; ancak anarko-sendikalizmin etkisiyle bunlar (her zaman olmasa da) genellikle siyasi eylem ihtiyacını reddetti (örneğin Otto Rühle'nin yönetimindeki AAUD Mart 1921 ayaklanmasını baltaladı);

- VKPD, KAPD'yi sevindirecek şekilde, Mart 1921'de iktidarın derhal ele geçirilmesini onayladı; ancak devrimci Kızıl Ordu bu doğrultuda harekete geçtiğinde, liderlik onlara arka çıkmadı ve kaçınılmaz yenilginin ardından binlerce Kızıl Muhafız ya acımasızca idam edildi ya da hapse atıldı;

- Kızıl Orduların kendileri en militan işçilerin umutlarını arttırdı; ancak en önemlisi fabrikaların içinde kalan güçlü sanayi işçilerinin aktif desteğini kazanamadı;

- KAPD bizimkine yakın bazı pozisyonlar benimsedi; ancak sağlam ve deneyimli bir liderlikten yoksun

olduğu için kısa sürede Marksist olmayan pozisyonları benimseyen çok sayıda fraksiyona bölündü (işçici anti-entelektüalizm, konseyci eğilim, terörist eğilim, ulusal bolşevizm...)

- Devrimci işçi sınıfı 1923'te, özellikle Hamburg'da kahramanca bir "son direniş" gösterdi; ancak "partinin hummalı bir hızla başlayan askeri hazırlığı, partinin önceki barış zamanı temposunda sürdürülen siyasi faaliyetinden kopuktu. Kitleler partiyi anlamıyor ve ona ayak uyduramıyordu" (Troçki). Yeni liderlik ikiyüzlü bir şekilde suçlu Luxemburg'un mirası olan "kendiliğindencilığe" attı.

İşin içinde başka faktörler de vardı.

Tarih henüz tutarlı bir şekilde sağlam ve ortak Marksist temellere sahip, sokaklardaki ve medyadaki ortak siyasi düşmanlarla yüzleşme konusunda iyi eğitilmiş ve direktiflerinin sürekliliği ve etkinliği nedeniyle büyük saygı gördüğü işçi örgütlerinde tamamen kök salmış gerçek bir küresel komünist parti üretmemişti.

Hem dünya devrimini teşvik etme hem de Rusya'daki embriyo haldeki sosyalist devleti destekleme ihtiyacıyla kısıtlanan Üçüncü Enternasyonal, kaçınılmaz olarak karışık sinyaller ve çelişkili tavsiyeler gönderdi ve çok az yardım sağlayabildi. Alman Komünist Partisi'nin zayıflığı göz önüne alındığında, Lenin'in Sol Kanat Komünizmi, Alman komünistlerinin kafasını karıştırdı, moralini bozdu ve daha fazla bölünmeye neden oldu. Alman proletaryasının yenilgisi, diğer çeşitli ülkelerde başlatılan bir dizi devrimin yenilgisine de yansdı.

1920, 1921 ve 1923 eylemlerinin ardından, en iyi devrimci militanlardan on binlercesi uzun hapis

cezalarına çarptırıldı. KPD'nin kaynaklarının çoğu bu kişilerin affedilmesine odaklanmıştı. Bu da KPD'nin burjuva Weimar Cumhuriyeti, onun mahkemeleri ve çeşitli parlamento komiteleri, lobileri ve baskı grupları vs. ile bütünleşme sürecini hızlandırdı. Bu militanlar serbest bırakıldıklarında (çoğu 1928'de) KPD tamamen Stalinizasyona uğramıştı.

KPD'ye geri dönen militanlara bir seçenek sunuldu: yeni parti disiplinini kabul etmek ya da sonuçlarına katlanmak. Orta Almanya ayaklanmasının lideri Max Hölz gibi sorun çıkarıcılar Moskova'ya gönderildi ve Stalin tarafından otuzlu yılların başındaki Alman karşıtı tasfiyesinde idam edildi.

Miras

Almanya'da 1918'den 1923'e kadar yaşanan olayları "Alman Trajedisi" olarak adlandırıyoruz. Ancak bu, baş kahramanı Alman proletaryasının kahramanca ve takdire şayan bir mücadele verdiği, ancak kendi kusurları ve kontrolü dışındaki güçlerin birleşimiyle yıkıldığı Shakespeareci anlamda bir trajedi idi.

Bunu izleyen fiziksel ve entelektüel karşı-devrim Almanya'da başka hiçbir yerde olmadığı kadar yoğun ve yıkıcıydı. KPD'nin 1925'teki lideri Ernst Thälmann, Alman komünizminin en büyük liderlerini suçlamak için sözde devrimci dili kullanıp, Stalinist sanatı kısa sürede mükemmelleştirdi. Bunu Troçkistler yanlış bir şekilde "aşırı solculuk" olarak nitelendirdiler.

Thälmann "Lüksemburgizm'in kalıntılarına karşı en keskin mücadele" çağrısında bulundu ve onu "karşı-devrimci yönelimlerin teorik platformu" olarak tanımladı. 1945'ten sonra bölünen Almanya'da Rosa Luxemburg'un mirası Berlin Duvarı'nın her iki

tarafında da daha fazla çarpıtıldı. Sosyalist Birlik Partisi (SED) Başkanı Walter Ulbricht, Luxemburgizm'i "sosyal demokrasinin mutasyonu" olarak adlandırdı. Lenin'in Ne Yapmalı? kitabında taktiksel hataları nedeniyle eleştirdiği Kendiliğindenlik ve Örgütlenme Diyalektiği, revizyonizme karşı mücadele bağlamından çıkarıldı ve Lenin'in asla amaçlamadığı bir şekilde çarpıtıldı.

Luxemburg her zaman bir siyasi partinin gerekliliğine inandı ve 1918'de Liebknecht ile birlikte Rusya dışındaki ilk Komünist Partisini kurdu.

Daha sonra DDR'nin kendi yetiştirdiği ikonlara ihtiyaç duymasıyla Liebknecht ve Luxemburg, şehitler olarak idealize edildiler. Yeşil kapitalizm çağrısı yapan Alman Sol Parti "Die Linke" tarafından da idealize edilmeye devam ediliyorlar; Alman Sol Parti'sinin politik araştırma organizasyonunun adı Rosa Luxemburg'un ismini taşımaktadır. Ayrıca Luxemburg; bazı liberaller, sosyal demokratlar ve yeni çağ düşünürleri tarafından da idealize edilmeyi sürdürmektedir. Burjuvazi, devrimcinin ölüsünü sever!

Bu son eğilim Paul Levi tarafından başlatıldı. Levi, 1921'deki Livorno Kongresi'nde Serrati hizbiyle ittifak kurduktan sonra KPD'den ayrıldı, USPD'ye ve ardından 1922'de SPD'ye katıldı. O yıl, Rosa Luxemburg'un Lenin'le farklı düşündüğü yazılarını tamamını yeniden yayınlamayı planladı. Lenin, Paul Levi'nin niyetinin burjuvazinin ve yeni (yani eski!) partisinin gözüne girmek olduğu yorumunu yaptı. Lenin ünlü bir şekilde şöyle yazmıştır:

"Buna bir Rus masalından iki dize aktararak yanıt vereceğiz: 'Kartallar zaman zaman tavuklardan daha alçaktan uçabilir, ama tavuklar asla kartalların uçuşu yüksekliğe çıkamaz' [...] hatalarına rağmen o

bizim için bir kartaldı ve öyle kalacak. Ve dünyanın her yerindeki komünistler onun anısını yaşatmakla kalmayacak, biyografisi ve tüm eserleri dünyanın her yerindeki komünist kuşakların eğitimi için yararlı el kitapları olarak hizmet edecektir".

Bir miktar itibarla ortaya çıkabilecek diğer sol akım KAPD içindeydi. İtalyan solu başından itibaren KAPD'nin "liberter ve sendikalist eğilimlerini" eleştirdi (bu raporun üçüncü bölümünde tartışıldığı gibi) ancak bu eleştiri Il Soviet'in KAPD'nin Kapp darbesi sırasında sergilediği mücadeleciliği fark etmesini ve bunu KPD'nin pasifliği ile karşılaştırmasını engellemedi:

"Yeni örgüt büyük ölçüde daha mücadeleciler ve devrimcidir ve kitleler arasında daha geniş bir etkinlik geliştirmiştir; partizanları, ne eski partinin zaman zaman gösterdiği uzlaşmazlığı ne de onu Bağımsızlara yaklaştıran parlamentarizme dönüşünü hoş görmektedir. ("Almanya'daki Durum ve Komünist Hareket", Il Soviet no. 18, 11 Temmuz 1920).

Akımımız başlangıçta KAPD'nin KPD'ye yeniden entegre olduğunu görmeyi umuyor ve daha büyük tehlikenin (İtalya'da Serrati'de olduğu gibi) sol USPD'nin oportünizminden kaynaklandığını düşünüyordu. Ancak Komünist Enternasyonal, İtalya'da olduğu gibi Almanya'da da (ve başka yerlerde) komünistlerin sol sosyal demokratlarla birleşerek bir kitle partisi - Almanya'da Birleşik Komünist Parti (UKPD) - oluşturması için bastırdı. Bunun felaket olduğu kanıtlandı. Komünist Sol bir partinin gücünü asla verdiği üye kartlarının sayısına göre değerlendirmez, ancak Komintern'den gelen talimat "kitlelerin olduğu yere gidin" şeklindeydi.

Ancak KAPD'nin temel sorunu ve hizipçilikte kaybolmasının nedeni tam da kökenlerinde yatıyordu: KPD, merkezçiliğine ve oportünizmine duydukları ortak tiksintiyle birleşen çeşitli akımları bir araya getirmişti. En iyi militanları kendine çekiyordu ama programları kaçınılmaz olarak karmakarışıktı ve devrimci dalga tersine döndüğünde tüm "eğilimleri" teker teker karaya oturdu. KAPD Üçüncü Enternasyonal ile bağlarını kopardıktan sonra, İtalyan Solu ile sadece Almanya'daki değil, İngiltere, Hollanda ve Bulgaristan'daki Komünist Sol arasındaki tartışma imkansız hale geldi ve aralarındaki mesafe giderek açıldı.

"Vardım, varım, var olacağım"

Almanya, modern bir ülkenin, yani ileri derecede sanayileşmiş ve anayasal-demokratik bir siyasi sisteme sahip bir ülkenin proletaryasının şimdiye kadarki tek komünist devrim girişimini sunmaktadır.

Pek çok hataya rağmen, "Alman Trajedisi" bugünün ve yarının işçi sınıfı militanları için güçlü bir ilham kaynağıdır. Alman ve uluslararası proletarya kendi tarihini ve mücadelelerine katılan devrimci işçilerin deneyimlerini burjuvazinin resmi yorumcularından ve evliyaname yazarlarından kurtarmalıdır.

Bu, bir gün olması gerektiği gibi, bir kez daha uykusundan uyandığında Alman işçi sınıfının entelektüel cephaneliğinde önemli bir silah sağlayacaktır. 1918'den 1923'e kadar Almanya'daki olaylardan çıkarılan dersler, Enternasyonal Komünist Partisi'nin programının formüle edilmesinde ciddi bir rol oynamıştır, dolayısıyla Rosa Luxemburg'un sözlerini yineleyerek: "Vardım, varım, var olacağız" diyoruz.

Burjuva siyasi yelpazesinin dört bir yanından yorumcular bu çılgıncı boğmak için ellerinden geleni yaptılar. Biz onu geri alıyoruz, o bizimdir! Alman devrimcileri ancak bu şekilde hatırlanmalıdır. Ancak bu şekilde dünün ölüleri yarının devrimcilerine ilham vermek üzere yeniden dirilecektir.

"Biz ölebiliriz, ama programımız yaşayacak!"

Solun Arşivlerinden

Komünizm ve Milli Sorun

Prometeo, no. 4, 15 Nisan 1924

Eylem ve İlkeler

Proleter, komünist ve devrimci yönetime ilişkin tartışmalar genellikle "ilkeler" ve bu ilkeler ile eylem, teori ile pratik arasında sözde bir ikilik meselesi etrafında dönmektedir. Bu konuda net bir anlayışa ulaşmayı başardığımız pek sık görülmez; ancak bunu yapana kadar, her eleştirel ve polemiksel gelişme anlamsız bir kafa karışıklığına dönüşecektir.

Eski ve yeni oportünizm, insan davranışlarının temelinde doğuştan gelen ebedi fikirlerin olduğunu reddeden Marksist tezin vurgusunu değiştirmeyi sever ve genellikle onları engelleyebilecek sınırlayıcı faktörleri dikkate almadan gerçekleştirilecek eylemlerden, sabit ilkeleri olmayan politiklardan bahseder. Marx'ın devrimci doktrinini olduğu gibi bıraktığını iddia ederek kendisini proleter hareketin üzerine akıllıca yerleştiren Bernstein'ın klasik revizyonizmi, "hedef hiçbir şeydir, hareket her şeydir" diyordu. Hedefin hiçbir şey olduğunu ilan etmek, birazdan göreceğimiz gibi, ilkeler olmadan da yapabileceğiniz anlamına gelir çünkü Marksist komünizm için ilkeler hedeflerdir, yani eylemin yöneldiği varış noktalarıdır... Ve iki terimin karşıtlığı paradoksal görünmemelidir.

Oportünist reformizm, büyük bir nihai hedef vizyonunu bir kenara bırakıp hareketin doktrini tavan arasına kaldırdıktan sonra, yalnızca yakın gelecekte deneysel şekilde teker teker çözülebilecek mevcut sorunlardan bahseder.

Bununla birlikte, kendini yeniden keşfetmeyi ve yeni kisveler altında yeniden ortaya çıkmayı kesinlikle bırakmayan bu tahrifatın yeni varyasyonlarıyla ilgili olarak, çeşitli eylem biçimleri arasındaki seçimimize rehberlik etmek için tüm geçerli kuralları bir kenara bıraktıktan sonra hangi göstergeyi kullanmamız gerektiğini sorma hakkımız vardı ve hala bu hakkımız saklı. Çıkarları doğrultusunda eylemde bulunulacak olan "özne" kimdir? Ve oportünizm (proleter devrim doktrini ve genel pratiğinin yerine basit "emekçiliğin" somutlaşmış hali ve temsilcisi), günlük görevlerinin işçilerin çıkarlarından, yani tek tek ele alındığında belirli grupların ve mesleki kategorilerin çıkarlarından esinlendiğini, bunların tatminini daha kolay, daha yakın ve daha hızlı olarak gördüğünü söylemektedir.

Dolayısıyla, hangi eylemin gerçekleştirileceğine dair soruların çözümleri artık proleter hareketten ve onun tarihsel yolculuğundan esinlenmemekte, her seferinde bir tane uydurulmakta ve işçi sınıfının küçük kesimleriyle, yolculuğunun çok küçük bölümleriyle sınırlandırılmaktadır. Revizyonizm bu şekilde hareket ederek kendisini ilkelerle olan her türlü bağdan kurtarmakta, ancak az ya da çok aşırı biçimlerinde yine de Marksizmin gerçek ruhuyla hareket etmekle övünmektedir ki bu da onlara göre son derece açık fikirli ve eklektik bir hareket anlamına gelmektedir.

Bu sapmalara karşı mücadele, proleter hareket daha da önemli deneyimler kazanmaya devam ettikçe, hareketin çok önemli bir yönü olmaya devam

edecektir. Sorunları ortaya koyma ve çözme konusundaki bu revizyonist yöntem hakkında sık sık uyarılar ve eleştiriler yapılmıştır, ancak yine de proleter eylemi etkilemeye çalışmak için yeni ve daha dolambaçlı yollar bulacaktır. Burada genel bir çürütme yapmayacağız, sadece belirli bir sorunla ilgili olarak tutumumuzu daha anlaşılır kılacağız.

İlkelerden Kaçınmak Eşittir Burjuva İlkelerine Boyun Eğmek

Marksist Sol olarak oportünizmin bayağı hilelerinin maskesini birçok kez düşürdük. Aptalca dogmalar olarak adlandırılan sözde ilkelerden kaçınma, basitçe burjuvazinin karşı-devrimci ideolojisinin tipik ilkelerine körü körüne, inatçı bir şekilde uymaya indirgenmiştir. Proleter hareketin içindeki olumlu, pratik, açık fikirli insanlar, proleter hareketi ve işçilerin ekonomik çıkarlarını tabi kılmaya çalıştıkları burjuva fikirlerinin en hevesli destekçileri olarak kendilerini en yüksek anda ortaya atmışlardır.

Bu karakteristik gerçeğin altını çizen teorik eleştiri, sosyalist oportünizmin burjuva eyleminin bir biçimi ve liderlerinin de proleter saflardaki kapitalizmin ajanları olarak siyasi maskelerinin düşürülmesiyle yan yana ilerleyen bir eleştiridir.

Dünya savaşının başlangıcında, oportünist Enternasyonal'in göz kamaştırıcı iflası, kendisini teorik olarak, teori alanında olduğu kadar sosyalist propagandada da sürprizler, beklenmedik ifşaatlar, sansasyonel "keşifler" olarak görünen argümanlarla savundu. Sosyalizmin doktriner ya da programatik ilkeleri olmadığını söyleyenler, birdenbire sosyalizmin artık ilkesiz hareket olma özelliğini bile korumadığını, ancak o zamana kadar hiçbir zaman açıkça ifade edilmemiş, aslında her zaman sosyalist düşünceye yabancı olarak görülmüş ve polemik

düzeyinde onun tarafından kesin olarak yıkılmış olan bazı tezlerin koşulsuz kabulüne tabi olması gerektiğini ileri sürdüler. Sosyalizm, burjuva sol hareketinin bir "alt okulu" haline indirgenmiş, sözde demokrasi ideolojisine bağlanmış, Marksizmin en temel ifadelerinde kabul ettiği gibi, yani burjuva sınıfının çıkarlarına uygun siyasi doktrin olarak değil, birdenbire egemen kapitalist yönetime göre ileri ve ilerici bir şey olarak sunulmuştur.

Enternasyonal'deki hainler daha sonra, proleter eylemin kaçınılmaz olarak belirlendiğini ve takip etmeye mahkum olduğunu iddia ettikleri bazı ilkeleri "keşfederek" bize çelme takmaya çalıştılar; kalplerinde çok değerli olan bireysel gruplarınkiler de dahil olmak üzere tüm acil çıkarların kaçınılmaz olarak feda edilmesi gerektiğini söylediler. Bu ilkelerden özellikle üçü öne çıkarıldı: demokratik özgürlük, savunma savaşı ve milliyet ilkeleri.

O zamana kadar oportünistler kasıtlı olarak teorik bir ortodoksluk taklidi yapmış ve kitlelere her zaman sınıf mücadelesinden, üretim araçlarının toplumsallaştırılmasından ve emek sömürüsünün ortadan kaldırılmasından bahsetmişlerdi: Bu nedenle yeni ilkelerin aniden keşfedilmesi proletaryayı şaşırtacak, sınıf bilincini ve devrimci ideolojisini zayıflatacak ve ideolojik olarak sınıfçı bir yönde harekete geçirme olasılığını sabote edecekti; tıpkı büyük işçi örgütlerinin önde gelen yetkililerinin burjuvaziyle ittifaka girmesinin, dünya işçi sınıfının sosyalist eylem temelinde yeniden örgütlenmesi platformunun aniden ortadan kalkmasıyla sonuçlanması gibi.

O zaman öğrendik ki (ve sadece çok az militan sosyalist öfkesini ve protestosunu nasıl ifade edeceğini biliyordu ve daha da azı bunu yapabildi), sosyalist proletarya, sözkonusu olan sınıfçı doktrinden türetilen ilkelerse ilkesiz olmak, ancak

burjuva ideolojisinin ilkeleri, yani egemen sınıfların hakim çıkarlarını dönüştürme eğiliminde oldukları dinin temel fikirleri ise, kutsal bir yazı gibi onlara boyun eğmek zorundaydı. Marksist eleştirinin özüne ihanet bundan daha bariz olamazdı.

Sosyalist doktrinin en bariz formülasyonlarının üzerine ilgisiz ve antitetik unsurların bu küstahça bindirilmesinin ne kadar ileri gittiğine dair küçük bir fikir vermek için sadece bir örnek vereceğiz. Biz kendi payımıza doğal olarak Komünist Manifesto'dan, proletaryanın bir ülkesi olmadığı ve ancak siyasi iktidarı ele geçirdiğinde burjuvaziden çok farklı bir anlamda bir millet oluşturduğunu düşünebileceği şeklindeki meşhur pasaja başvurduk. Sosyalist Partisi'nin en ünlü propagandacılarından biri olan eski partinin propaganda "teknisyeni" Paoloni'nin yanıtı ise şöyle oldu: Siyasi iktidarı fethetmek... demokratik oy hakkını fethetmekten ibarettir; proletarya oy hakkına sahip olduğu her yerde bir ülkeye ve ulusal haklara sahiptir! Cevap vermeye tenezzül etmeyeceğimiz bu önerme, İkinci Enternasyonal'de Marksist propaganda yapmakla görevlendirilenlerin nasıl inanılmaz derecede aptal ya da inanılmaz derecede utanmaz olduklarını göstermektedir.

Burjuva Özgürlük ve Demokrasi İlkesi

Bu derginin sayfalarında burjuva demokrasi ve özgürlük "ilkelerinin" Marksist eleştirisini ifade ettik ve daha da iyi ifade etmeye çalışmaya devam edeceğiz. Burjuva liberal felsefesini ve onun yasalar önünde eşitliğini ciddiye almıyoruz. Teorik yıkımına, komünist anlayışa göre, devrimci amaca ulaşmak için liberal ve özgürlükçü yöntemlerin uygulanmasının mümkün olduğu yanılısamasını ortadan kaldıran proleter bir siyasi program eşlik etmelidir: toplumun sınıflara bölünmesinin

bastırılması. Burjuva devleti altında tüm yurttaşların sözde eşit haklara sahip olması, "serbest rekabet" ekonomik ilkesinin ve pazarda meta alıcı ve satıcılarının eşitliğinin tercümesinden başka bir şey değildir: bu, kapitalist sömürü ve baskının kurulup sürdürülebileceği en iyi koşulların sağlanması anlamına gelen bir eşitliktir.

Sosyalist düşüncenin bir gereği olan bu eleştiriyle doğrudan bağlantılı olarak, savaş zamanında proleter ve sosyalist politikanın belirleyicisi olarak, çatışan ülkelerin elde ettiği az ya da çok "demokratik özgürlük" derecelerine başvurmanın yanlış olduğunu, çünkü bunun tamamen burjuva ve anti-proleter kriterlere dayanmak anlamına geleceğini göstermek gerekir. Bu nedenle yukarıda bahsedilen üç ilkedен ilki üzerinde daha fazla durmayacağız.

Diğer iki ilke de aynı teorik çarpıtmadan kaynaklanmaktadır: savunmacı ya da saldırgan olmalarına ya da bir ülkenin sakinlerine çoğunluğun istediği iddia edilen hükümeti verme amacına sahip olmalarına göre haklı ve haksız savaşlardan söz edilmesi, bireyler arasındaki ilişkilerde olduğu gibi devletler arasındaki ilişkilerde de bir demokrasi ilkesinin tesis edildiği inancını varsaymaktadır.

Bu tür ilkeler, burjuvazinin, arkasında yatan acımasız bencilliği itiraf edemediği için, kitleler arasında kendi yönetimine uygun bir ideoloji yaratmak amacıyla ilan ettiği ilkelerdir. Kapitalist devletin iç yaşamında seçimli demokrasi, bizim bakış açımıza göre, sınıf mücadelesinin belirleyici anlarında proletaryanın kendisini silahlı devlet makinesiyle karşı karşıya bulmayacağına dair etkili bir garanti teşkil etmese de, aslında yasal bir onaylama ya da anayasal bir karara eşdeğerdir; uluslararası ilişkilerde, demokratik teoriden kaynaklanan ilkelerin resmi bir uygulamasına

karşılık gelen hiçbir yaptırım ya da sözleşme yoktur.

Kapitalist rejim için devlet düzeyinde demokrasinin kurulması, gelişimine içkin bir zorunluluktur: ancak aynı şey, uluslararası ilişkiler için demokrasiden çıkarılan ve tahkime dayalı evrensel barışı, sınırların milliyet temelinde belirlenmesini vb. destekleyen ideologlar tarafından yasaklanan formüllerin hiçbirini için söylenemez. Bu sonuncu argüman, kapitalist sınıfları, salt burjuva teorisyenlerden ödünç aldıktan sonra proletarya tarafından onaylanmasını istedikleri bu siyasi taleplere karşı olarak tasvir eden oportünistlerin oyununa uyuyor gibi görünüyor. Ancak argüman sürekli olarak yüzlerinde patlamaktadır.

Gerçekten de, sosyalist proletarya "Kutsal İttifak" adına silahlarını bıraktıktan ve kendi mücadelesini ve bağımsızlığını terk ettikten sonra, kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmesi için ona daha da özgür bir el bıraktı diye, bir burjuva devletin uluslararası politikasını değiştireceğini düşünmek saçmadır. İkinci olarak, sosyal hainlerin canice oyunu daha da bariz bir şekilde ortaya çıkmaktadır: Devrimci programların sözde "ütopyacılığına", acil ve somut hedefler koyma, gerçekten mümkün olana bağlı kalma ihtiyacıyla karşı çıktılar; birdenbire, proleter hareketin politikasını kendilerine tabi kılmak amacıyla, yalnızca sınıfçı ya da sosyalist olmayan değil, aynı zamanda tamamen gerçek dışı ve hayali olduğu kanıtlanan hedefler ortaya atıyorlar; burjuvazinin kendisinin asla uygulamayacağı, ancak proletaryanın inanmasını sağlamanın kendi çıkarlarına olduğu fikirlere itibar ediyorlar. Bu nedenle oportünistlerin politikası, küçük adımlarla da olsa, durumları gerçek pratik gelişimlerinde ileriye götürmeyi amaçlamamakta, ancak kitlelerin burjuvazinin ve karşı devrimin çıkarları doğrultusunda ideolojik olarak seferber

edilmesinden başka bir şey olmadığını ortaya koymaktadır.

"Milliyet İlkesi"

Milliyet ilkesine gelince, bunun hiçbir zaman kitleleri ajite etmek için kullanılan bir slogan ve en iyi varsayımın bazı küçük burjuva entelektüel tabakaların beslediği bir yanılsamadan başka bir şey olmadığını göstermek zor değildir. Kapitalizmin gelişmesi için büyük devlet birimlerinin oluşması gerekiyorsa de, hiçbiri pratikte tanımlanması çok zor olan ünlü milliyet ilkesine uyularak oluşturulmamıştır. Kesinlikle devrimci olmayan Vilfredo Pareto adlı bir yazar 1918'de bir makale yazarak (Men and Ideas, Editör: Vallecchi, Floransa, 1920) "sözde milliyet ilkesi"ni eleştirmiş ve tatmin edici bir tanım bulmanın ne kadar imkansız olduğunu ve bunu belirlemek için kullanılabilecek birçok kriterden (etnik, dilsel, dinsel, tarihsel, vs.) hiçbirinin kapsamlı olmadığını ve aslında hepsinin birbiriyle çelişen sonuçlara götürdüğünü göstermiştir. Pareto ayrıca, bizim de savaş dönemindeki polemiklerimizde sık sık dile getirdiğimiz, plebisitlerin ulusal sorunların çözümünde kesinlikle kesin bir yol olmadığı, zira çoğunluğun oyunun geçerli olacağı toprakların sınırlarının ve bu toprakları örgütleyecek ve kontrol edecek güçlerin niteliğinin önceden belirlenmesi gerektiği, dolayısıyla bir kısır döngüye girileceği gibi bariz bir gözlemde bulunmaktadır...

Burada dokuz yıl önceki polemiklerin tamamına geri dönmeye gerek yok. O zamanlar biz enternasyonalistler için, sosyal savaş yanlıları tarafından ortaya atılan meşhur ilkelerin nasıl tamamen çelişkili bir şekilde uygulanmaya müsait olduğunu göstermek kolaydı. Savaş halindeki her devlet, savunma amaçlı bir durum yaratmanın bir

yolunu bulabilir: belki de saldırgan, toprakları "yabancı istilacı tarafından ayaklar altına alınan" kişidir; her durumda sosyalist hareketin devrimci tutumu, hem saldırı hem de savunma amaçlı askeri eylem durumunda benzer sonuçlara yol açacaktır, çünkü biri basitçe diğerine dönüştürülebilir. Milliyetçilik ve irredantizm sorunlarına gelince, bunlar o kadar karmaşıktır ve o kadar çoktur ki, dünya savaşı sırasındakinden çok farklı ittifakların kurulmasını haklı göstermek için kullanılabilirler.

Ünlü ilkeler listesi daha sonra uygulandığında birbiriyle çelişti. Sosyal yurtseverlere, daha demokratik bir halkın daha az demokratik bir halka saldırma ve boyun eğdirme hakkını tanıyıp tanımadıklarını; "kurtarılmamış" bölgeleri kurtarmak için askeri saldırıyı onaylayıp onaylamayacaklarını vb. sorduk.

Ve bu mantıksal çelişkiler, bu yanlış tezler bir kez kabul edildiğinde, herhangi bir savaşa sosyalist desteği haklı çıkarma olasılığına dönüşecekti; gerçekten de, en umutsuz koşullarda olan tüm ülkelerdeki sosyalist ihanet taktiklerini desteklemek için kullanılan aynı argümanlarla, her iki taraftaki işçiler savaş cephesinde birbirleriyle yüzleşmeye sürüklenecekti.

Galip burjuva hükümetlerinin, hangisi kazanırsa kazansın, sosyal milliyetçilere göre sadece proletaryanın savaşı desteklemesi için bir neden değil, aynı zamanda savaşın, işçilerin değersiz liderleri tarafından inandırıldıkları sonuçlara yol açacağına garanti olan bu politikaları barış zamanında uygulamayı bir an bile düşünmeyeceklerini tahmin etmek de o kadar kolaydı.

Komünist Enternasyonal'de Milli Sorun

Sosyal-milliyetçi sapmaların eleştirisi ve çürütülmesi bu nedenle yeni bir şey değildir: Üçüncü Enternasyonal'in kuruluşu sırasında özellikle acil görünen, milli sorunun komünist bakış açısından olumlu bir şekilde çözülmesi meselesi daha az açıktır. Bu, 2. Kongre'nin (1920) tezleriyle tamamen çözüldüğü söylenemeyecek bir sorundur, öyle ki yakında yapılacak olan 5. Kongre'nin de bu sorunla ilgilenmesi gerekecektir.

Açıktır ki Komünist Enternasyonal, kendi siyasi ve taktik sorunlarını çözmesine yardımcı olması için burjuvazi ve küçük burjuvaziden teori ve slogan ödünç alacak değildir. Komünist Enternasyonal, Marksist doktrinin ve Marksist yöntemin devrimci değerlerini yeniden tesis etmiş ve onun program ve taktiklerinden ilham almıştır.

O halde, böyle bir temel üzerinde, örneğin milli sorun gibi sorunlara nasıl bir çözüm bulacağız? Burada milli sorunun en temel özelliklerini hatırlamak istiyoruz. Revizyonistler, ilkeleri ya da genel amaçları dikkate almaksızın, olumsal durumları vaka bazında incelemekten söz ederlerdi. Bu nedenle, durumları değerlendirirken sosyal-ekonomik faktörlerin ve çatışan sınıf çıkarlarının rolünü vurgulayan Marksist kriterlere artık bağlı kalmayarak tamamen burjuva sonuçlara ulaştılar. Doğru komünist çizginin, bir durumu analiz ederken olguların Marksist eleştiri yöntemine sıkı sıkıya sadık kalmak, önyargılı fikirlere ihtiyaç duymadan doğal olarak buradan sonuçlara varmak olduğu söylenebilir. Ancak bize göre böyle bir yanıt, belirsizliği nedeniyle hala oportünist tehlikeler barındırmaktadır. Öte yandan, bunun yerine, olumsal olguların daha Marksist ve sınıfçı bir incelemesini yapmak için, burjuva formüllerinin

neredeyse mekanik bir şekilde altüst edilmesiyle ulaşılan ilkelere ve genel formüllere uyulmasını eklememiz gerektiği söylenebilir: bunun aşırı basitleştirme ve yanlış değerlendirilmiş bir radikalizm tarafında hata yapmak olacağını isteyerek kabul ediyoruz. Bazı basit formüller partimizin ajitasyon ve propagandası için vazgeçilmezdir ve bunlar her halükarda aşırı esneklik ve vicdansızlıktan daha az tehlikelidir. Ancak bu formüller, zaman zaman ortaya çıkan ve sonuçlarının açık ve net terimlerle militan kitlesinin hizmetine sunulabilmesi için partinin en yüksek eleştirel ve müzakereci organları tarafından ele alınması gereken sorunları incelemek için hareket noktaları değil, varış noktalarıdır, sonuçlardır. Bu nedenle, örneğin "tüm savaşlara karşı" sloganının, önemli bir tarihsel aşamada, gerçek devrimcileri, her bir burjuvazinin politikasının meşrulaştırılmasına yol açan bir savaş ile diğeri arasındaki farklar üzerinde tartışan oportünistlerden ayırt etmenin mükemmel bir yolu olduğu söylenebilir; Ancak bir doktrin ifadesi olarak slogan açıkça yetersizdir ve bunun nedeni, oportünist pozisyonu acımasızca altüst eden tüm biçimsel radikalizmine rağmen, kendisini başka bir burjuva ideolojik pozisyonla birleştirmeye elverişli olmasıdır: Tolstoycu pasifizme. Ve böylece silahlı şiddet kullanımına ilişkin temel önermemizle çelişkiye düşmüş oluruz.

Doğru Tanımlanmış Marksist Yol

Bu tür soruları yanıtlamanın Marksist açıdan kesin yolu, kısaca bahsettiğimiz iki yanıtın hiçbirisi değildir. Burjuvazinin demokratik doktrinlerinin Marksist-Leninist eleştirisinin hayranlık uyandıran yapısı ve Devlet sorununa ilişkin programımızın tanımı gibi parlak örnekler zaten mevcut olsa bile, devrimci proletaryanın partisinin bunu daha kesin bir şekilde belirtmesi faydalı olacaktır.

En iyi çözümün ne olduğuna dair kısa bir fikir vermek gerekirse, şu tezi kesinlikle reddettiğimizi söyleyebiliriz: Marksist siyaset, başka unsurlara ihtiyaç duymaksızın, birbiri ardına gelen durumları (elbette çok özel bir yöntem kullanarak) incelemekle yetinmelidir. Herhangi bir sorunla ilişkili olarak ortaya çıkan ekonomik faktörleri ve sınıf çatışmalarının büyümesini incelediğimizde, vazgeçilmez bir şey yapmış oluruz ama yine de her şeyi hesaba katmamış oluruz. Dikkate alınması gereken ve devrimci "ilkeler" olarak adlandırılabilir bazı başka kriterler de vardır; ancak bu tür fikirlerin bir yerlerde bir taş tablete derinlemesine kazınmış "keşfedilmiş" içkin ya da önkabüle dayanan fikirlerden oluşmadığının açıkça belirtilmesi gerekir. İstersek "ilkeler" kelimesinden vazgeçebilir ve bunun yerine programatik önermelere atıfta bulunabiliriz: her şeyi daha iyi ifade etmek her zaman mümkündür ve aslında uluslararası bir hareketin dilsel gerekliliklerini, terminolojimizi de göz önünde bulundurmalıyız.

Bu kriterlere, Marksizmin devrimci gücünü özetleyen ek bir husus daha ekliyoruz. Örneğin İngiliz liman işçileri ya da Finlandiya'daki işçiler sorununu, yalnızca tarihsel-determinist yöntemi kullanarak, birincisinin bir işçi kategorisi olarak ya da ikincisinin bir ulus olarak durumunu, sorunun dolaysız bağlamının dayattığı zamansal ve mekansal sınırlamalar içinde

ele alarak incelemekten elde edilen olgularla çözemeyiz, çözmek zorunda da hissetmemeliyiz. Eğer tarihsel süreç bir bütün olarak ele alınacaksa, devrimci hareketimizi yönlendiren ve bu kısmi çıkarların çatışamayacağı daha yüksek bir çıkar vardır; ancak bu, belirli durumlarda ve belirli zamanlarda proleter grupları ilgilendiren bireysel sorunların doğrudan işaret etmediği ya da

bunlardan doğrudan kaynaklanmayan bir çıkardır. Bu genel çıkar, tek kelimeyle, proleter devrimin çıkarıdır, yani tarihsel görevi bakımından birliğe sahip ve devrimci bir hedefi amaçlayan bir dünya sınıfı olarak kabul edilen proletaryanın çıkarıdır: burjuva düzeninin yıkılması. Bu yüce amaca bağlı olarak tek tek sorunları çözebiliriz ve çözmeliyiz de.

Ayrı çözümleri bu genel amaç doğrultusunda koordine etme biçimi, parti tarafından kabul edilen ve programının ve taktik yöntemlerinin dayanakları olarak sunulan belirli önermelerde somutlaştırılmıştır. Bu önermeler değişmez dogmalar olmayıp, insan toplumunun mevcut tarihsel dönemdeki durumunun genel ve sistematik bir incelemesinin sonucudur ve bu incelemede deneyimlerimiz dahilindeki tüm olgular tam olarak dikkate alınmıştır. Bu incelemenin sürekli olarak gelişmekte olduğunu ve sonuçların her zaman daha iyi detaylandırılabilirliğini inkar etmiyoruz, ancak kesin olan bir şey var: proletaryanın sahip olduğu tarihsel deneyim, eleştirimizin temeli olarak bir program ve bir dizi siyasi davranış kuralı oluşturmamıza izin vermeseydi, dünya partisi olarak var olamazdık.

Bu olmadan var olamazdık; ne bir parti olarak biz, ne de bilinçli bir doktrine ve savaştan bir örgüte sahip tarihsel bir sınıf olarak proletarya. Sonuçlarımızda boşluklar ortaya çıkarsa ya da gelecekte kısmi revizyonlar öngörülürse, çeşitli ülkelerdeki müteakip durumların olasılıklar olarak önerebileceği eylemler üzerinde kesinlikle bir "sınırlama" olarak görünen önermelerimizi ve ilkelerimizi tanımlamakta başarısız olarak bunu telafi etmek bir hata olacaktır. Çok daha az ciddi bir hata, biraz keyfi de olsa kesin formüllerimizi "tamamlayarak" meseleleri düzeltmeye çalışmak olacaktır. Çünkü ajitasyon ve eylem için bu tür formüllerin netliği,

kesinliği ve mümkün olan azami sürekliliği devrimci hareketin güçlenmesi için vazgeçilmez koşullardır. Biraz pervasızca görünebilecek bu açıklamaya, pek çok kişinin aşırı soyut olarak görebileceği ciddi bir soru üzerinde daha fazla durmak istemeden, Büyük Savaş ve Rus Devrimi'ne kadar sınıf mücadelesi tarihinin bize sağladığı olguların, dünya komünist partisinin tüm boşlukları tatmin edici çözümlerle doldurmasına izin verdiğini ekliyoruz: bu kesinlikle gelecekte öğreneceğimiz hiçbir şey kalmadığı ya da sonuçlarımızın siyasi uygulamada sürekli olarak doğrulanması anlamına gelmiyor. Programın ve Enternasyonal'in taktik ve örgütsel kurallarının "kodifikasyonuna" acil bir öncelik vermeyi reddetmek, bugün bizim için oportünist nitelikte bir tehditten başka bir anlama gelemmez; bu nedenle eylemimiz yarın burjuva kurallarına ve ilkelerine sığınma riskiyle karşı karşıya kalacaktır ki bu, eylem "özgürlüğümüz" söz konusu olduğunda kesinlikle tamamen yanlıştır ve hatta felakettir.

Hareketimizin karşı karşıya olduğu sorunlara Marksist bir çözümün şu unsurlardan oluştuğu sonucuna varıyoruz: nihai, genel devrimci zaferin gerçekleştirilmesine yönelik tarihsel sürece ilişkin genel vizyonumuzu oluşturan sonuçlar dizisi; ve araştırma alanına giren olguların Marksist incelenmesi.

Bu sonuçlar dizisi, olguların incelenmesinin ve özellikle de şimdiye kadar elimizde bulunan tüm sosyo-tarihsel olguların incelenmesinin diyalektik bir sonucudur: Devrimci parti söz konusu olduğunda, dogmatik olarak nitelendirilmemeli, aksine bizi tüm oportünistlerden ayıran ve daha sıradan bir ifadeyle, bizi devrimci davanın hainlerinden ve dönemlerinden ayırmaya hizmet eden doktrinsel ve taktiksel tutarlılığımızda, hatta isterseniz monoton bir şekilde somutlaşan, gelişmiş bir tarihsel

"kalıcılık" derecesine sahip olarak nitelendirilmelidir.

Yöntemin Milli Soruna Uygulanması

Şimdi, belirttiğimiz yöntemi örneklemek için her şeyden çok milli sorunu ele alacağız. Bu sorunun incelenmesi ve özetlendiği olguların tanımlanması, haklı olarak küresel kapitalizmin durumunun ve içinden geçmekte olduğu emperyalist aşamanın genel değerlendirmesine geri dönen 2. Kongre tezlerinde yer almaktadır.

Bu olgular bütünü, devrimci mücadelenin genel bilançosu akılda tutularak incelenmelidir. Temel gerçeklerden biri, küresel proletaryanın şu anda ilk işçi devleti olan Rusya'da bir kaleye ve tüm ülkelerin komünist partilerinde bir orduya sahip olduğudur; kapitalizm büyük devletlerde ve özellikle de dünya savaşını kazanan ve küçük bir grubu küresel politikayı kontrol eden devletlerde tahkimatlara sahiptir. Bu devletler, büyük emperyalist savaşın burjuva ekonomisinde yarattığı genel çöküşün sonuçlarıyla ve kendilerini devirip iktidarı ele geçirmeyi amaçlayan devrimci güçlerle mücadele etmektedir.

Kapitalist ekonominin genel dengesizliğine karşı mücadelelerinde, büyük burjuva devletlerinin güvenebilecekleri en önemli karşı-devrimci kaynaklardan biri, iki grup ülke üzerindeki etkileridir: bir yanda denizaşırı sömürgeleri, diğer yanda geri kalmış ekonomilere sahip beyaz ırkın daha küçük ülkeleri. Küçük halkların kurtuluşuna ve milli azınlıkların özgürleşmesine yol açacak tarihsel hareket olarak sunulan Büyük Savaş, tüm küçük ülkeleri büyük güçlere boyun eğdirerek, 2. Enternasyonal sosyalistlerinin inandığı ya da inanıyormuş gibi yaptığı bu ideolojiyi muhteşem bir şekilde yalanlamıştır. Orta Avrupa'nın yeni devletleri

İngiltere ya da Fransa'nın vasalları haline gelirken, ABD ve Japonya kendi kıtalarındaki zayıf devletler üzerindeki hegemonyalarını giderek pekiştirmektedir.

Hiç kuşkusuz proleter devrime direnme kapasitesi birkaç büyük kapitalist devletin gücünde yoğunlaşmıştır; bunlar devrildiğinde, geri kalanlar muzaffer proletarya karşısında çökecektir. Eğer sömürgelerde ve geri kalmış ülkelerde büyük devletlere karşı sosyal ve politik hareketler varsa ve burjuva ve yarı burjuva sınıflar ve partiler bunlara katılıyorsa, bu hareketlerin başarısı, dünya durumunun gelişimi açısından bakıldığında, kapitalizmin başlıca kalelerinin düşmesine katkıda bulunduğu için kesinlikle devrimci bir faktördür, büyük devletlerin burjuvazileri altında küçük devletlerde burjuva iktidarı hala varlığını sürdürüyor olsa da, yerel olarak proleter ve komünist hareketler hala zayıf ve oluşum aşamasında olsa bile, proletarya daha ileri devletlerde iktidarı ele geçirdikten sonra bu durum ortadan kalkacaktır.

Proleter iktidarın ve her ülkedeki sınıf ve parti ilişkilerinin paralel ve eşzamanlı gelişimi devrimci bir kriter olmayıp, Rus Devrimi'nin bile proleter karakterini reddeden oportünist sözde devrim eşzamanlılığı anlayışına geri dönmektedir. Komünistler, mücadelenin her ülkede belirli bir şablona göre geliştiğine hiç inanmazlar; ulusal ve sömürge sorunlarının incelenmesiyle ortaya çıkan farklılıkları dikkate alırlar, ancak çözümü küresel kapitalizmi yıkmak için tek bir hareketin çıkarlarıyla koordine etmekte görürler.

Komünist Enternasyonal'in, küresel komünist proletaryanın ve onun ilk devletinin, sömürgelerin ve küçük halkların kapitalizmin metropollerine karşı

isyancı hareketini nasıl yönlendirmesi gerektiğine ilişkin siyasi tezi, bu nedenle, durumun geniş bir incelemesinin ve Marksist programımıza tamamen uygun olan devrimci sürecin bir değerlendirmesinin sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Bu, onu, sınıf mücadelesinden bahsetmek mümkün olmadan önce ulusal sorunların çözümüne "öncelik verilmesi" gerektiği şeklindeki burjuva-oportünist önermeden keskin bir şekilde ayırmaya hizmet eder; bunun sonucu, milli bütünlük ve özgürlüğün tehlikede olduğu düşünüldüğünde, milliyet ilkesinin hem geri kalmış ülkelerde hem de ileri kapitalizm ülkelerinde sınıf işbirliğini meşrulaştırmak için kullanılabilmesidir. Komünist yöntem, komünistlerin her yerde ve her zaman milliyetçi eğilime karşı çıkması gerektiğini söyleyecek kadar önemsiz değildir. Bu anlamsız olur ve burjuva kriterinin yalnızca "metafiziksel" bir olumsuzlaması olur. Komünist yöntem buna "diyalektik" olarak karşı çıkar, yani milli sorunu değerlendirmek ve çözmek için sınıfsal faktörlerden yola çıkar. Örneğin, sömürgelerdeki hareketlere destek, sömürgelerdeki komünist partinin özerk ve bağımsız gelişimini tavsiye ederken, böylece bağımsız bir ideolojik ve örgütsel oluşum çalışmasıyla anlık müttefiklerini aşmaya hazır olduğunda, çok daha az sınıf işbirliği kokar - sömürgelerdeki isyancı hareketlere destek her şeyden önce metropollerin komünist partilerinden talep edilir. Ve bu tür taktikler o kadar az işbirliği kokmaktadır ki, burjuvazi tarafından gayrı-milli, bozguncu ve haince olarak mahkum edilmiştir.

9. Tez, bu koşullar yerine getirilmeden, sömürgeci ve ulusal baskıya karşı mücadelenin, 2.

Enternasyonal'de olduğu gibi, aldatici bir numara olarak kalacağını belirtmektedir; ve 11. Tez, bölüm "e", "geri kalmış ülkelerdeki gerçek anlamda komünist olmayan irredentist milli devrimci

kurtuluş hareketlerine komünist renkler giydirmeye girişimine karşı kararlı bir mücadele yürütülmesi gerektiğini" ileri sürmektedir. Bu, yorumumuzun doğruluğunu teyit etmek için yeterlidir.

Sömürgeleri istikrarsızlaştırma ihtiyacı, kapitalizmin durumunun katı Marksist bir incelemesinden kaynaklanmaktadır; zira renkli işçilerin ezilmesi ve sömürülmesi, metropollerdeki proletaryanın ezilmesini ve sömürülmesini şiddetlendirmenin bir aracı haline gelmektedir. Burada bizim kriterlerimiz ile reformistlerin kriterleri arasındaki radikal fark yine çok açıktır. Reformistler aslında sömürgelerin metropollerdeki işçiler için de bir zenginlik kaynağı olduğunu, ürünlere bir çıkış noktası sunduğunu göstermeye çalışmakta ve bundan sınıf işbirliğinin diğer nedenlerini çıkarmakta, çoğu zaman da milliyet ilkelerinin 'burjuva medeniyetinin yayılması' ve kapitalizmin evriminin hızlandırılması yoluyla ihlal edilebileceğini iddia edecek kadar yüzüstüleşmektedirler. Ve burada Marksizmin gerici bir şekilde çarpıtılmasının mükemmel bir örneğiyle karşı karşıyayız; bu, kapitalizme giderek daha uzun bir tarihsel rol atfederek, onun çöküş anını ve devrimci saldırıyı giderek daha uzun süre ertelemeye varmaktadır ki biz buna karşı çıkıyoruz.

Komünistler, güçlerini büyük devletlerin geri kalmış ve sömürge ülkeler üzerindeki himayesini kırmak için seferber ederler, çünkü burjuvazinin bu kalelerini yıkmanın ve daha ileri ülkelerin sosyalist proletaryasına geri kalmış ülkelerin ekonomisinin modernleşme sürecini hızlandırılmış bir şekilde ilerletme tarihsel görevini, onları sömürerek değil, yerel işçilerin hem iç hem de dış sömürüden kurtuluşu için baskı yaparak, emanet etmenin mümkün olduğunu düşünürler.

Almanya'da "Ulusal Bolşevizm" Hatası

Bu, genel hatlarıyla, K.E.'in söz konusu soruna ilişkin olarak aldığı doğru pozisyonudur. Ancak, tüm sınıflardan yurttaşların eşitliğine ilişkin kapitalist kavramdan türetildiği için sözünü ettiğimiz tezlerin ilkinde şiddetle kınanan ulusal özgürlük ve ulusal eşitlikle ilgili modası geçmiş burjuva sloganlarına saplanıp kalma eğiliminden kaçınmak için bu sonuçlara nasıl ulaşıldığını görmek çok önemlidir. Çünkü devrimci Marksizmin bu yeni (bir bakıma) sonuçlarında bazen abartı ve sapma tehlikesi ortaya çıkabilir.

Başka bir örnek vermek gerekirse: Almanya'da komünist hareket ile milliyetçi ve yurtsever hareket arasında herhangi bir yakınlaşma politikasının haklı olduğunu belirtilen gerekçelerle reddediyoruz. İtilaf Devletleri tarafından Almanya üzerinde uygulanan baskı, son zamanlarda aldığı şiddetli ve can sıkıcı biçimlerde bile, Almanya'nın gelişmemiş bir kapitalizme sahip küçük bir ülkeyle aynı ışık altında görülebileceği anlamına gelmez. Almanya hala çok büyük bir ülke, kapitalist bakış açısından son derece iyi donanımlı ve proletaryanın sosyal ve politik olarak son derece ileri olduğu bir ülke. Bu nedenle, oradaki koşulları daha önce bahsedilenlerle karıştırmak saçmadır. Bu ciddi sorunun, başka bir zaman daha az özet bir şekilde yapılabilecek daha ayrıntılı bir incelemesine girmeden, bizim için bu kadarı yeterlidir. Ancak Almanya'daki siyasi güçlerin dizilişi içinde büyük burjuvazinin belirgin bir milliyetçi tutuma sahip olmaması, ancak karşı-devrimci eylemleri nedeniyle Alman proletaryasının aleyhine İtilaf burjuvazileriyle ittifak yapma eğiliminde olması; milliyetçi hareketin, bu çözüm hız kazandıkça ekonomik olarak da kurutulan hoşnutsuz küçük burjuvazi katmanları tarafından körüklenirken, bu da değerlendirmemizi

değiştirmemiz için yeterli değildir. Berlin'de kurulacak bir devrimin karşılaşacağı sorunlar ancak bir yandan -ki bu rahatlatıcıdır- Moskova ile diğer yandan da Paris ve Londra ile ilişkilendirilerek anlaşılabilir. Almanya ve Müttefikler arasındaki kapitalist antlaşmaya karşı koymak için dayanmamız gereken ana güçler sadece Sovyet Devleti değil, aynı zamanda ön cephede Alman proletaryasının Batı ülkelerindeki muadilleriyle ittifakıdır. Bu, devrimin küresel gelişimi için o kadar önemli bir faktördür ki, İngiltere ve Fransa'daki devrimci faaliyetin sorunlarla karşılaştığı bir dönemde, büyük burjuvazinin işbirliğini dışlayan bir düzeyde bile olsa, Alman devrimi sorununu kısmen de olsa bir milli kurtuluş sorununa dönüştürerek bundan ödün vermek çok ciddi bir hatadır. Alman Komünist Partisi'nin Fransa ve İngiltere'dekilere kıyasla olgunluk düzeyindeki orantısızlık, Alman büyük burjuvazisinin yurtseverlik karşıtlığına proleter devrimin milliyetçi bir programıyla karşı koymayı amaçlayan bu yanlış pozisyonu benimsemeyi tavsiye edilemez kılmaktadır. Paris ve Londra'nın Almanya'ya girme ve doğrudan müdahale etme konusunda kendilerini tamamen özgür hissettikleri bir durumda, Alman küçük burjuvazisinin yardımı tamamen ortadan kalkacaktır: bu ancak Alman devrimi sorununa "ulusal bolşevizm"den başka taktiklerle ve ara sınıfların yıkıcı ekonomik durumuna odaklanarak kullanacak enternasyonalist bir yaklaşımla önlenebilir. Belki de Fransa'da, Alman milliyetçiliğinin yoğunlaşması durumunda yerel burjuvazinin insafına kalacak olan küçük burjuva katmanların tutumu konusunda daha fazla endişelenmeliyiz: bu arada, hükümetteki işçiliğın İngiliz burjuvazisi hesabına ve onun çıkarları doğrultusunda bu kadar bariz bir şekilde milliyetçi olduğu İngiltere için de benzer bir şey söylenebilir.

Tüm bunlar, komünist siyasi çözümlerin ardında yatan orijinal ilkelerin unutulmasının, bu çözümlerin, onları ortaya çıkaran koşullar yokken, gerektiğinde daha karmaşık araçların her zaman kullanılabileceği bahanesiyle uygulanmasına nasıl yol açabileceğini göstermektedir. Radek Yoldaşın uluslararası bir toplantıda savunduğu taktiği desteklemek için, Ruhr'da Fransızlara karşı mücadelede kendini feda eden milliyetçinin jestinin komünistler tarafından (bizim için yeni ve eşi benzeri görülmemiş) bir ilke, partilerin ötesinde, idealleri için kendini feda eden herkes desteklenmelidir, adına övülmesi gerektiğini "keşfetmesini" nasyonal-sosyalizmin eylemlerine benzer bir olgu olarak değerlendirmekten kaçınamayız.

Almanya'nın büyük proletaryasının görevini milli kurtuluşa indirgemek içler acısıdır; oysa bu proletaryadan ve onun devrimci partisinden beklediğimiz, zaferi kendisi için değil, Sovyet Rusya'nın varlığını ve sosyalist ekonomik evrimini savunmak ve batı kapitalizminin kalelerine karşı dünya devrimi selini serbest bırakmak, burjuva gericiğinin son karşı-devrimci ağıtlarıyla geçici olarak hareketsiz kalan diğer ülkelerin işçilerini uyandırmaktır. Başlıca ileri devletler arasındaki ulusal dengesizlikler, en az diğerleri kadar incelediğimiz ve irdelediğimiz faktörlerdir: sosyal milliyetçilerin aksine, bunların tüm büyük burjuva devletlere karşı sınıf savaşından başka herhangi bir yolla çözülebileceğini kesinlikle reddediyoruz: Ve bu kamptaki yurtsever ve milliyetçi kalıntıları, bu ülkelerde özgün komünist olanaklar açısından zengin bir mirastan en iyi şekilde yararlanmaya ve dünya devriminde en ileri öncü görevini üstlenmeye çağrılan proletaryanın devrimci partilerinde yer edinmesine izin verilmemesi gereken gerici tezahürler olarak görüyoruz.